

1) Ηθολογία Τρον Α' 1912 Τεύχ 5, 7, 10
Συνοψη

2) Η Βουνοει "Ελν Α' Τυ Α' 1861(?)

3) Π'εζη "Ελν Β' 1880 Τεύχ Β' 18/20

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

1/
9/
5)

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΑΡΙΘΜ 5 — Γανουάριος 1842. — ΤΟΜ. Α΄.

ΛΕΙΨΑΝΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ.

Παρεκτός τῶν ἀξιολογωτάτων συγγραμμάτων ἅτινα διτηρήθησαν ἢ ὁλόκληρα ἢ κατὰ μέρος, καὶ ἐδημοσιεύθησαν ἀπὸ τῆς ἀναγεννήσεως τῶν φῶτων καὶ τῆς ἐφευρέσεως τῆς Ὑπογραφίας, διαμένουσιν εἰσέτι καὶ ἄλλων εἰδῶν λείψανα τῆς Ἑλληνικῆς Φιλολογίας, τὰ ὁποῖα δυνάμεθα ν' ἀνάξωμεν εἰς τρεῖς γενικὰς Κλάσεις, ἧτοι εἰς Ἐπιγραφὰς, εἰς Νομίσματα, καὶ Χειρόγραφα.

Α. ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ.

Αἱ Ἐπιγραφαὶ εὐρίσκονται εἰς στήλας, βωμοὺς, τάφους, ἀγγεῖα, ἀγάλματα, ναοὺς καὶ ἕτερα ἀρχαῖα οἰκοδομήματα. Ὁ σκοπὸς αὐτῶν εἶναι ἢ νὰ παραστήσωσιν ἀξιωμαθύνοντον τι συμβεβηκὸς, ἢ νὰ προσδιορίσωσι τὴν χρῆσιν καὶ τὴν σημασίαν τῶν πραγμάτων, ἐπὶ τῶν ὁποίων εἶναι ἐπιγεγραμμένα. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐγίνοντο πεζῶς, ἀλλ' ἐνίοτε ἐγράφοντο καὶ ἐμμέτρως, διὸ καὶ ἐλάμβανον κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν Ποιητικὴν τὸ ἔνομα Ἐπίγραμμα.

Ἐκ τοῦ ἀπέιρου πλῆθους τῶν ἀρχαίων Ἑλληνικῶν Ἐπιγραφῶν, αἵτινες ἀνεκαλύφθησαν ὑπὸ τῶν νεωτέρων, καὶ ἀντιγραφεῖσαι διεφανίσθησαν, θέλομεν ἀναφέρειν ἐνταῦθα τὰς ἐπισημοτέρας καὶ οὐσιωδεστέρας. Διαλαμβάνομεν δὲ πρῶτον περὶ τῶν πρὸ τῆς τοῦ Ἀλεξάνδρου (ἧτοι 336 πρ. Χρ.) ἐποχῆς.

Αἱ Φουρμόντιναι λεγόμεναι Ἐπιγραφαί, λαβοῦσαι τὸ ὄνομα ὑπὸ τοῦ Ἀββᾶ Φουρμόντου, παρ'

οὔ καὶ ἀνεκαλύφθησαν τὸ 1728 ἐπὶ μαρμάρου, εἰς τὸ Σκλαβοχώριον, τὰς ἀρχαίας Ἀμύκλας. Ὑπὲρ τὰς τεσσαράκοντα εὑρέθησαν εἰς τὰ εἱρεῖπια τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐξ ὧν ἐπισημοτέρα εἶναι ἡ Ἀμυκλαία λεγόμενη Ἐπιγραφὴ, συγχειμένη ἐκ δύο μαρμάρων, ἐν οἷς μόνον τὰ ὀνόματα τῶν Ἱερειῶν ἀναφέρονται. Τῆς Ἐπιγραφῆς ταύτης τὴν ἐποχὴν θετικῶς δὲν γνωρίζομεν, πολλοὶ ὅμως ἀνάγουσιν αὐτὴν εἰς τὰ 1000 πρ. Χρ. Ὑπάρχουσι δὲ καὶ ἀμφιβολίαι περὶ τῆς γνησιότητος αὐτῆς, ὡς καὶ περὶ πολλῶν ἄλλων ἐπιγραφῶν.

β'. Ἡ Ἡλεία Ἐπιγραφὴ, εὑρεθεῖσα κατὰ τὸ 1813 ὑπὲρ τοῦ Β. Γέλλ εἰς χαλκίνην πλάκα, εἰς τὴν Ἡλιδα τῆς Ὀλυμπίας. Ὑπάρχει δ' ἐπ' αὐτῆς συνθήκη τις τῶν Ἡλείων γεγραμμένη εἰς τὴν Αἰολικὴν διάλεκτον, ἔχουσα καὶ τὸ τῶν Αἰολίων δίγαμμα, διότι οἱ Ἡλεῖοι γράφονται εἰς αὐτὴν ΦΑΛΕΙΟΙ. Ἐγινε δὲ ἡ Ἐπιγραφὴ αὕτη περὶ τὰ 615 πρ. Χρ.

γ'. Ἡ Ἐπιγραφὴ τοῦ Μίδου, ἐπὶ τινος ἀρχαιοτάτου μνήματος, πλησίον τοῦ χωρίου Δογκαλοῦ, εἰς τὴν Φρυγίαν. Εἶναι δὲ ὁ τάφος οὗτος ἐσκαμμένος εἰς βράχον τινὰ καὶ κατεσκευασμένος πολλὰ παραδόξως, καὶ εἰς ὕψος 70 σχεδὸν ποδῶν. Ἐχει δὲ δύο ἐπιγραφὰς γεγραμμένας ἐκ δεξιῶν πρὸς ἀριστεράν, καὶ εἰς Πελασγικοὺς χαρακτῆρας. Οἱ περιηγηταὶ ἠδυνήθησαν ν' ἀνακαλύψωσιν ὀλίγας τινὰς μόνον λέξεις ἐπ' αὐτῆς, ἐν αἷς καὶ ΜΙΔΑΙ ΦΑΝΑΚΤΕΙ, τὸ ὁποῖον δηλοῖ ὅτι εἶναι τάφος τινὸς ἐκ τῶν βασιλέων ὅσοι εἶχον τὸ ὄνομα τοῦτο. Οἱ καλούμενοι μὲ τὸ ὄνομα τοῦτο βασιλεῖς βασιλεύσαν μεταξὺ τῶν 737 καὶ 560 πρ. Χρ. Οἱ βασιλεῖς τῆς Φρυγίας φαίνονται ὅτι μετέλλατον τὸ ὄνομα Μίδας καὶ Γόρδιος. Εἶναι δὲ ἀξιοσημείωτον ὅτι εἰς τὸ τέλος τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἀπαντᾶται ἐναργῶς κόμβος τις, τὸ ὁποῖον μᾶς ἀνακαλεῖ ἀμέσως τὸν φημιζόμενον Γόρδιον Κόμβον.

δ'. Ἡ Σιγεία Ἐπιγραφὴ, εὑρεθεῖσα ἐπὶ μαρμάρου τινός, ἐφ' οὗ ὑποτίθεται ὅτι ἦτον ἄλλοτε ἐν ἀγαλ-

μα. Ἐλαβε δὲ τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ ἀκρωτηρίου καὶ τῆς πόλεως Σιγείου, πλησίον τῆς ἀρχαίας Ἰρωάδος, ἐνθα ἀνεκαλύφθη ὑπὸ τοῦ Σχεράρδου (Ἀγγλου Προξένου τῆς Σμύρνης) πλησίον ἐκκλησίας τινός. Εἶναι δὲ ἡ Ἐπιγραφή αὕτη γεγραμμένη κατὰ τὸν Βουστροφηδὸν λεγόμενον τρόπον, καὶ παριστάνει δῶρον τριῶν ἀγγείων (*) διδόμενον ὑπὸ τοῦ Φανοδίκου εἰς τοὺς Πρυτάνεις τοῦ Σιγείου. Ὑποτίθεται δὲ ὅτι ἦτο μεταξὺ τῶν 500 καὶ 600 πρ. Χρ.

ε. Ἡ καλουμένη Ἰηῖων ἀρά. Διὰ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης εὐρεθείσης πλησίον τοῦ Σηβρισσαρίου(†) ἢ Βοδρουμίου (τῆς ἀρχαίας Τέω), οἱ Ἰηῖοι παραδίδουσιν εἰς τοὺς καταχθονίους θεοὺς τοὺς ἀνδισταμένους εἰς τοὺς ἀρχοντας αὐτῶν, τοὺς λαφυραγωγῶντας τὰς γαίας των, καὶ τοὺς ἐμποδίζοντας τοὺς ξένους νὰ φέρωσι σῖτον εἰς τὴν πόλιν των. Ἀναθεματίζονται δὲ καὶ ὅσοι ἤθελον προσπαθῆσαι νὰ ἐξαλείψωσι τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην. Ἡ ἐπαχὴ αὐτῆς τίθεται παρά τινων μεταξὺ τῶν 400 καὶ 500 πρ. Χρ.

(Ἐπεται Συνέχεια)

ΑΙ ΚΑΛΑΙ ΤΕΧΝΑΙ.

— 0 —

Η ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ — Αρθρ. β.

Τὸ ἀπείρον πλῆθος τῶν Ἑλληνικῶν θεῶν ἀπῆται καὶ ἀπείρους ναοὺς οἵτινες κατεσκευάζοντο ἀναλόγως τῆς μεγαλειότητος καὶ τῆς ὑπολήψεως τὴν ὁποίαν ἔχαιρον οἱ εἰς τοὺς ὁποίους ἀφιερώνοντο. Γενικῶς ὅμως ἐπειδὴ οἱ ναοὶ τῶν Ἑλλήν. κατεσκευάζοντο μᾶλλον ὡς κατοικητήρια τρόπον τινὰ τῶν θεῶν, καὶ οὐχὶ διὰ σύναξιν τῶν προσκυνητῶν εἰς αὐτοὺς, ἦσαν καὶ πολλὰ μικροὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. Ἐστολίζοντο δὲ μὲ ἀγάλματα καὶ στήλας

[*] Κρατῆρ, ὑποκρατῆριον καὶ ἡθμός ἦσαν τὰ ἀγγεία.

[†] Ὅπερ ἀπέχει τρεῖς ὥρας τῆς Κομοπόλεως τῶν Βρυσηίων, ἡ ἐννεά, τῆς Σμύρνης.

καὶ συνήθως εἰσέρχοντο εἰς αὐτοὺς διὰ τινῶν βαθυμίδων Ἡ στοὰ ἢ τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ ναοῦ ἐκαλεῖτο Πρόναος. Τὸ φῶς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰσέρχεται εἰς τοὺς ναοὺς διὰ τῶν θυρῶν, παρεκτός καὶ τῶν ἀναπτομένων λαμπάδων. Ἐσωθεν δ' ἦσαν κεκοσμημένοι με ἀριστουργήματα καὶ τῆς Ἀρχιτεκτονικῆς καὶ τῆς Γλυπτικῆς.

Οἱ ναοὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶχον περίβολον, ἐνθα πολλάκις ἦτο δάσος, ἀγάλματα, καὶ οἰκοδομήματά τινα ἀνήκοντα εἰς αὐτοὺς. Κατεσκευάζοντο δὲ συνήθως οἱ ναοὶ τετράγωνοι ἢ ἐπιμήκει, καὶ ἦσαν περικεκλεισμένοι με τείχη, καὶ τοῦτο κυρίως ἐκαλεῖτο ναός. Ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τῆς θέσεως τῶν στηλῶν αἵτινες ἐχρησίμευον πρὸς καλλωπισμὸν, ἔλαβον καὶ οἱ ναοὶ ὡς πρὸς τὴν Ἀρχιτεκτονικὴν αὐτῶν διάφορα ὀνόματα. Διότι ἄλλοι μὲν ἐκαλοῦντο Πρόστυλοι, (οἱ ἔχοντες δηλ. εἰς τὸ ἔμπροσθεν μόνον μέρος σειρὰν στηλῶν ἢ στύλων) ἄλλοι δὲ Ἀμφιπρόστυλοι (οἱ εἰς τὰ δύο ἄκρα ἔχοντες στήλας), ἄλλοι Περίπτεροι (οἱ ἔχοντες στήλας περὶ τὸν ναόν), Δίπτεροι, Πυκνόστυλοι, Διάστυλοι, Εὐστυλοι κτλ. περὶ ὧν ἀνήκει εἰς πλατυτέραν πραγματείαν νὰ διαλάβῃ λεπτομερέστερον.

Σημ. Οἱ ἐπισημότεροι τῶν Ἑλλήνων ναοὶ κατὰ τὴν ἔκτασιν καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν ἦσαν οἱ ἐφεξῆς. Ὁ τῆς Ἀρτέμιδος, εἰς Ἐφεσον, οἱ τοῦ Απόλλωνος εἰς τοὺς Δελφοὺς καὶ τὴν Μίλητον, οἱ τοῦ Διὸς εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ τὴν Ὀλυμπίαν, καὶ ὁ τῆς Ἀθηνᾶς, καλούμενος Παρθενών, εἰς τὰς Ἀθήνας. Καὶ οἱ εἰς τὴν Σικελίαν ναοὶ ἦσαν ἀρετὰ περίφημοι, μάλιστα ὁ τοῦ Διὸς, καλούμενος ἀκόμη ὁ ναὸς τῶν Γιγάντων, κολοσσαῖκόν, οἰκοδόμημα εἰς ἐρείπια τὰ νῦν. Τὸ μῆκος τοῦ ναοῦ τῆς ἐν Ἐφέσῳ Ἀρτέμιδος ἦτο 425 πόδ. τὸ δὲ πλάτος 220. Τοῦ ἐν Ἀθήναις Διὸς, 354 μῆκος καὶ 171 πλάτος. Οἱ τοῦ Διδυμαίου Απόλλωνος, 303 μῆκ. καὶ 164 πλάτ.

Τὰ θεία τὰ τῶν παλαιῶν ἦσαν μέγала καὶ ἐκτεταμένα οἰκοδομήματα, καὶ ἐνίοτε ὄλως διόλου ἐκτίζοντο ἐκ μαρμάρου. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ κατεσκευάζοντο εἰς τὰς πλευρὰς τῶν λόφων, καὶ ὅτε συνεχωρεῖτο ἐκ τῆς φύσεως τοῦ τόπου, ὡς εἰς τὴν Χαιρώνειαν, τὸ Ἄργος, καὶ ἄλλους τόπους, τὰ καθίσματα ἐγίνοντο ἐπὶ τῶν βράχων.

Ἡ ἕκτασις τῶν Ἑλληνικῶν θεάτρων ἦτο πολλάκις μεγάλη. Λέγεται ὅτι τὸ θέατρον τοῦ Βάκχου εἰς τὰς Ἀθήνας ἠδύνατο νὰ ἐμπεριλαμβάνῃ 30,000 ψυχῶν. Τὸ τῆς Ἐπιδαύρου εἶχε 366 πόδ. διάμετρον, καὶ τὰ τοῦ Ἀργούς καὶ τῆς Σπάρτης ἕως 500.

Ἐκ τῶν Γ ρ α μ α τ ι κ ῶ ν τοῦ Οἰκονόμου ἐρανίζομεθα τὰ ἐφεξῆς περὶ τῆς κατασκευῆς τοῦ θεάτρου.

“Θέατρον πρῶτον κατασκευάσθη εἰς τὰς Ἀθήνας μέγα καὶ λαμπρόν. Ἀλλὰ, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Παντανίου, τὰ θεάτρα τῶν Ῥωμαίων ὑπερτέρησαν ὕστερον παρὰ πολὺ τὴν λαμπρότητα τῶν Ἀττικῶν. Τὸ θέατρον τῶν παλαιῶν ἦτο μεγάλη καὶ εὐρυχωρὸς οἰκοδομή, ἀσκέπαστος μὲν καθ' ἑαυτὴν, ἔχουσα ὁρῶς περιτριμμένας μεγαλοπρεπεῖς στοᾶς, καὶ περιδρόμους ἐσκαπασμένους διὰ τὸν καιρὸν τῆς βροχῆς ἦσαν δὲ περὶ αὐτὸ καὶ στείχει καλοὶ δένδρων πεφυτμένοι, ὅπου ἐπιπέταται ὁ λαὸς καὶ ἄλλοτε, καὶ ὅταν ἐπρόσμενε τῶν ἀγώνων τὴν ὥραν.

Τέσσαρα ἦσαν τὰ κυριώτερα μέρη τοῦ θεάτρου. ἃ ἦ Σ κ η ν ῆ, ἢ τὸ ἐξάγον ἀκρίδωμα, τὸ ὅποιον οἱ νεώτεροι ἰδιαιτέρως ὀνομάζουσι θέατρον. β. ἢ Ο ρ χ ῆ σ τ ρ α, ἢ Κ ο ν ῖ σ τ ρ α, δηλαδὴ τὸ ἔδαφος τοῦ θεάτρου. δ. τὸ Κ ο ῖ λ ο ν τοῦ θεάτρου διὰ τοὺς θεατὰς. Καὶ ἢ μὲν Σ κ η ν ῆ ἦτον ὁ τόπος τῆς διαγραφῆς καὶ παραστάσεως τῶν πραγμάτων καὶ τῶν ὑποκριτῶν, ἐξήκοντα ἐξαπόδων τὸ πλάτος, δεκαπέντε δὲ τὸ μῆκος. Εἶχε δὲ θύρας τρεῖς, καὶ αὐλαίαν ἢ παραπέτασμα, ἀναγόμενον ἢ καταγόμενον, παρομοίως σχεδὸν μὲ τὸ τωρινόν, πλὴν ὅτι ἔκεινο, καταγόμενον μὲν ἦνοιγεν, ἀναγόμενον δὲ ἔκλειε. Μὲ τὴν σκηνὴν ἦτο συνημμένον ἡμικυκλίον, τὸ πλάτος ἐκείνης ἔχον διάμετρον. Τούτου δὲ τοῦ ἡμικυκλίου, τὸ μὲν μεσαίτατον ὀνομάζετο Δ ο γ ε ῖ ο ν, ἢ Θυμέλη, ὅπου κυρίως ἐφαίνοντο οἱ ὑποκριταί· τὸ δὲ ἐπέκεινα, ἰδιαιτέρως Ο ρ χ ῆ σ τ ρ α, εἰς τὴν ὅποιαν παρίσταντο οἱ μίμοι καὶ γελωτοποιοὶ καὶ οἱ ὄρχησταί (*). Εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ Κοίλου ἀνέβαινον ἐφεξῆς τὰ βάρβαρα τοῦ Ἀμφιθεάτρου, ἡμικυκλικῶς καὶ ταῦτα σχηματιζόμενα. Διηροῦντο δὲ τὰ βάρβαρα εἰς τρεῖς τάξεις· καὶ τὴν μὲν κάτω ἐπειχον οἱ εὐγενεῖς, τὴν δὲ μέσην οἱ δημόται, τὴν δὲ τρίτην αἱ γυναικες. Ὀνομάζοντο δὲ τὰ τρία ταῦτα χωρῖα ἰδιαιτέρως, τὸ μὲν πρῶτον Β ο υ λ ε υ τ ι κ ὸ ν, τὸ δὲ δευτέρον Ε φ η β ι κ ὸ ν, (†) τὸ δὲ ἀνώτερον

[*] Εἰς τὴν Ῥώμην ὕστερον ἐσυνείθιζον νὰ ἔχουσι τὰς καθέδρας τῶν ἐπὶ τῆς Ὀρχήστρας ὁ Ἀυτοκράτωρ, ἡ Γερουσία, αἱ Ἐστιάδες, καὶ ἄλλα πρόσωπα ἀξιόλογα.

[†] Φαίνεται ὅτι μέρος τοῦ χωρίου τούτου ἦτο προσδιορισμένον διὰ τοὺς νέους, καὶ τοῦτο ἔκαλεῖτο Ε φ η β ι κ ὸ ν, καὶ οὐχὶ τὸ ὅλον. Ἰδιαιτέρως τόπος προσδιορίζετο ἀκόμη καὶ διὰ τοὺς ξένους.

Κε ρ κ ί ς. Ἐπάνω δὲ τούτων τῶν βαθμῶν ἐπίκειτο μεγαλοπρεπὲς περιστύλιον εἰς τοῦ ὑποίου τὰς στήλας ἐστίκοντο ἀνδριάντες μεγέθους ἡρωϊκοῦ. Διήρουν δὲ τὴν σκηνὴν οἱ παλαιοὶ εἰς διάφορα μέρη... Τποκαίωθεν δὲ τοῦ ἐδάφους ἦτο τὸ Βροντειοὺν ὄπου ἔκειτο σκευὴ γεμάτα πάσης ὕλης ἀναγκαῖα πρὸς παράστασιν τῶν βροντῶν.

Τὰ καλούμενα Ὀλι δεῖα, ἅτινα ἐχρησίμευον διὰ τὰς ἐπιδείξεις τῶν μουσικῶν, ποιητῶν καὶ τεχνιτῶν, κατεσκευάζοντο ὡς καὶ τὰ θεάτρα. Τὸ περιφημότερον αὐτῶν ἦτο τὸ τοῦ Περικλέους εἰς τὰς Ἀθήνας.

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ. Ἄρθρ. γ'.

— 0 —

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΤΕΤΡΑΠΟΔΩΝ.

Ἡ κεφαλὴ συνέχεται μὲ τὸ σῶμα διὰ τοῦ τραχήλου. Τὸ μεταξὺ τοῦ λαιμοῦ καὶ τῆς κοιλίας μέρος καλεῖται Θώραξ ἢ Στήθος. Εἰς ὅλα τὰ ζῶα ἅτινα ἐκτείνουσι τὰς χεῖράς των ἢ τοὺς ἐμπροσθινούς των πόδας, διὰ νὰ πιάσωσί τι, ὡς οἱ πίθηκοι, ἢ διὰ νὰ πετάξωσιν, ὡς αἱ νυκτερίδες, τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ Θώρακος ἔχει ὀστοῦν τι καλούμενον κλειδόστερνον, τὸ ὁποῖον ὁμῶς ἐλλείπει εἰς τὰ ἄλλα τετράποδα.

Τὰ πλειότερα τῶν Μαστοφόρων ζῶων βαδίζουσιν ἐπὶ τεσσάρων ποδῶν, τὰ ἄκρα τῶν ὁποίων διαιροῦνται εἰς δακτύλους. Τινὰ ὁμῶς τῶν ζῶων, ὡς οἱ ἵπποι, οἱ βόες, τὰ πρόβατα κτλ. ἔχουσι εἰς τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν ἕτερον εἶδος δακτύλων ἧτοι τὴν καλουμένην ὀπλήνην χηλὴν. Ἐνίοτε δὲ οἱ δάκτυλοι συνέχονται διὰ τινος μεμβράνης, καθὼς εἰς πολλὰ τῶν ἐνοικούντων ἐν τῇ θαλάσῃ ζῶων. (†) Οἱ δάκτυλοι τινῶν ζῶων ἔχουσι πλατεῖς καὶ ὀμαλοὺς ὄνυχας, τῶν ἄλλων ὁμῶς οἱ ὄνυχες εἶναι ὀξεῖς. Ἐπειδὴ δὲ τὰ πλειότερα τῶν ζῶων δύνανται, ὡς ὁ ἄνθρωπος, νὰ λάβωσι τὰ ἀντικείμενα ἀρπάζοντες αὐτὰ διὰ τῶν ὀνύχων, διὰ τοῦτο οἱ ὄνυχες εἶναι διακεχωρισμένοι, ἐλεύθεροι, εὐκαμποὶ, καὶ ἀρκετὰ μακροί. Ὁ ἄν-

(†) Περὶ τῶν ποδῶν τῆς Νυκτερίδ. ὄρ. ἀκολουθ. Ἀρ. Νυκτερίς.

Θρωπος ἔχει τοιοῦτους ὄνυχας εἰς τὰς χεῖρας μόνον, ἀλλὰ πολλὰ τῶν ζῶων ἔχουσιν αὐτοὺς καὶ εἰς τοὺς ἔμπροσθεν καὶ τοὺς ὀπισθεν πόδας.

Ὡς δὲ πρὸς τὴν ἐσωτερικὴν τῶν Τετραπόδων κατασκευὴν, — τὸ Θερμὸν καὶ ἐρυθρὸν ὑγρὸν ὑπερκαλεῖται αἷμα. ῥέει εἰς τὸ σῶμα ἐκ τῆς καρδίας διὰ τινῶν ἀγγείων καλουμένων ἀρτηριῶν, καὶ ἐπιστρέφει δι' ἄλλων καλουμένων φλεβῶν. Κατὰ τὴν κυκλοφορίαν δὲ ταύτην, πολλὰ διάφορα ὑγρὰ διαχωρίζονται τοῦ αἵματος, καὶ διὰ τινῶν μικρῶν ἀγγείων φέρονται εἰς ἴδια δοχεῖα, καὶ χρησιμεύουσι διὰ διαφόρους σκοποὺς εἰς τὸ ὀλικὸν σύστημα.

Ὁ πνεύμων τῶν Μαστοφόρων ζῶων συνίσταται ἐκ δύο λοβῶν, κεῖται ἐντὸς τοῦ Θώρακος, καὶ δι' αὐτοῦ γίνεται ἡ λεγομένη ἀναπνοή. Καὶ διὰ μὲν τῆς ἐκτάσεως αὐτοῦ εἰσέρχεται ὁ ἀτμοσφαιρικὸς ἀήρ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον διαχωρίζεται ὁ (ἀναγκαῖος διὰ τὴν ζωὴν) ζεῖδωρος ἀήρ καὶ ἡ Θερμότης, διὰ δὲ τῆς συστολῆς αὐτοῦ ἐξέρχεται ὁ παυσίζωος λεγόμενος ἀήρ.

Ὁ καλούμενος Στόμαχος χρησιμεύει διὰ νὰ χωνεύῃ τὰ φαγητά. Παρεκτὸς δὲ τούτων ὑπάρχουσι καὶ διάφορα ἄλλα ἀγγεῖα καὶ ὄργανα εἰς τὸ σῶμα, περὶ ὧν σκοπὸν ἔχομεν νὰ διαλάβωμεν εἰς τὰ περὶ Ἀνατομίας Ἄρθρα μας.

Τὰ σώματα τῶν Μαστοφόρων ζῶων κρατοῦνται ὑπό τινος σχήματος ὁστέων, καλουμένων Σκελετόν. Εἰς τὰ ὅστᾶ ταῦτα εἶναι προσκεκολλημένοι οἱ μύες ἤτοι συνάρθρωμα ἰνῶν αἵτινες εἶναι συνηνωμένοι διὰ μεμβράνης, καὶ λήγουσιν εἰς εἰδὸς τι χορδῶν, καλουμένων Τένοντες. Οἱ μύες διερεθιζόμενοι προξενουσι κίνησιν εἰς τὰ διάφορα μέρη τοῦ σώματος, καὶ δι' αὐτῶν λαμβάνουσιν ὅλα τὰ ζῶα τὴν δύναμιν τοῦ νὰ μεταφέρωνται ἐκ τοῦ ἐνὸς τόπου εἰς τὸν ἕτερον, καὶ νὰ πράττωσι τὰς διαφόρους κινήσεις αἵτινες ἀπαιτοῦνται εἰς τὰς χρείας αὐτῶν.

Η ΑΙΓΥΠΤΟΣ.

Ο μετὰ δεκαπενταετῆ ἀπουσίαν ἐπαγγελῶν εἰς τοὺς κόλπους τῆς οἰκογενείας του ἀξιότιμος ἰατρός Κ. Ν. κόλαος Ναρῖκος ἐπέσχεθη νὰ μᾶς διευδύνῃ ἰσοτὰ περὶ διαφόρων ἀτιτικειμένων διατριβᾶς, παρακαλῶν ταυτοχρόνως τὸ ἑλληνικὸν Δημόσιον νὰ παραδεχθῆ ἐμμενὸς τοὺς κόπους του. Ἐπαινοῦντες τὴν φιλοκαλῶν καὶ τὸν φιλελληνισμὸν τοῦ νιου τοῦ του, διὰ καίπομεν νὰ τὸν σεστήσωμεν ὡς παράδειγμα εἰς τοὺς λοιποὺς κατὰ τὴν πόλιν μας ὑμοθησάκους του. Καταχωροῦμεν δι' ἐνχαρίστως ἤδη τὸ περὶ τῆς Αἰγύπτου, ἐν εἰδὲ εἰσαγωγῆς, ἀρθρον του.

Εὐλαρεστεῖται βέβαια μεγάλως ὁ Φιλολόγος ν' ἀνακαλῆ συνεχῶς εἰς τὸν βίον τοὺς ἀρχαίους ἐκείνους λαοὺς, οἵτινες ὑπῆρξαν Μεγάλοι, εἴτε διὰ τὰς μεγάλας αὐτῶν κατακτήσεις, εἴτε διὰ τὸ ἔξοχον αὐτῶν πνεῦμα καὶ τὰς προόδους των εἰς τὰς ἐπιστήμας, τὰς τέχνας καὶ τὴν Φιλολογίαν. Καὶ ἂν οἱ παμφάγοι αἰῶνες μᾶς διετήρησαν μικρὰ τῶν κατορθωμάτων των λείψανα καθυδύνηται νὰ ἀνερευνᾷ τὰ σιωπηλὰ μνημεῖα ἅτινα διὰ τὴν λαμπρότητα καὶ μεγαλειότητά των ὑπέξέφυγον τὴν καταδρομὴν τῶν αἰώνων.

Ἡ στενὴ καὶ εὐκαρπὸς ἐκείνη πεδιάς τὴν ὁποίαν διαδοχικῶς καταβρέχει ἐπερχόμενος ὁ Νεῖλος, ὑπῆρξεν ἡ μήτηρ καὶ ἡ τροφὸς τῶν ἐπιστημῶν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν καὶ ἡ Ἑλλάς ἐβύζαξε τὸ πρῶτον γάλα, δι' οὗ τοσοῦτον ἐπιτυχῶς ἠύξῆθη ἔπειτα, ὥστε καὶ μέχρι τῆς σήμερον ἀκόμη νὰ διαφιλονεικῆ μ' ὁποιοιδήποτε ἔθνος το ὁποῖον φαίνεται μέγα εἰς τὸν κόσμον.

Ἦν τὸν Σέσωστριν τὰ Αἰγυπτιακὰ ὄπλα εἰς τοσαύτην μεγάλῃν λαμπρότητα ἐφθασαν, ὥστε οὐδ' ὁ Γάγγης καὶ ὁ Δανούβιος δὲν ἠδυνήθησαν νὰ στήσωσι τὴν ὁρμὴν του. Αἱ Θῆβαι(καὶ ἔπειτα Μέμφις) ἔλαβον τὸν φόρον τῆς γῆς, καὶ οἱ ναοὶ αὐτῆς ἐκοσμήθησαν μὲ τὰ λαμπρότερα τῆς οἰκουμένης κειμήλια. Ἀλλὰ πρὸ πάντων ἐκθαμβοῦται τὴν σήμερον ὁ περιηγητῆς διερχόμενος τὴν ὠραίαν ταύτην πεδιάδα· τὰ ἐρείπια τῶν ἀρχαίων αὐτῆς πόλεων εἶναι τοσοῦτον μεγαλοπρεπῆ, ὥστε ἐμπνέουσι μέ-

χρι τοῦδε ἀκόμη βαθυτάτων σίβας, καὶ τὰ διάφορα κολοσσαϊκὰ αὐτῆς οἰκοδομήματα ἐκπλήττουσι τὴν φαντασίαν! Τριάκοντα ἔξ σχεδὸν αἰῶνες διήλθον πολλὰ ἐξ αὐτῶν, ἀλλὰ τὸ πᾶν φαίνεται ὅτι ἐσεβάσθη τὴν μεγαλοπρέπειάν των. Ἀκόμη καὶ τῶρα φαίνονται οἱ ναοὶ τῆς Τεντυρίδος, τῆς Λατοπόλεως, τῆς Ἐρμουιδίδος, τῆς Ἀπολλωνοπόλεως καὶ ἄλλων, καὶ ἂν ὁ ἀρχαιολόγος θυνηθῆ ἢ ἄνερευνήσῃ ἀκριβῶς τὴν γλυπτικὴν αὐτῶν, καὶ νὰ ἐννόησῃ καλῶς τὰ ἱερογλυφικά των, πόσα πλοῦτη δὲν θέλουσι προστεθῆν εἰς τὴν ἱστορίαν! — Οἱ ἀγῶνες ἤδη τοῦ Γιούγκ καὶ Σχάμ πολλῶν μᾶς ἐνέπλησαν μεγάλῃ ἐλπίδων, καὶ ἡ ἀρχαιολογία ἤρχισεν ὡς ἐκ τούτου νὰ πλουταίνῃ τὰ μέγιστα.

Πηγὰς νέων ἰδεῶν μᾶς προσφέρουσι τὰ ὑπόγειά της, πλήρη ἀπὸ γλυφτὰ καὶ ζωγραφίας, ἅτινα συχνάκις παριστάνουσι τὰ παλατὰ ἡθῆ καὶ ἔθια, τὰς πολεμικὰς τῶν τέχνας, τὴν οἰκιακὴν τῶν ζωῶν καὶ τῶν ὠραίων τεχνῶν τὴν κατάστασιν. Αἱ πυράμιδες τῆς Σαχάρας; ὄγκοι ἐκπληκτικοὶ καὶ μνησίδεῖς εἰς τὸν κόσμον, ὄχι μόνον διὰ τὴν μεγαλειότητά των, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ὁποίαν συνέλαβον τολμηρὰν τῆς κατασκευῆς των ἰδέαν, ἀποδεικνύουσι ποῖα ὑπῆρξεν ἡ Αἴγυπτος κατὰ τοὺς χρόνους τῆς λαμπρότητός της. Ἡ μεγαλητέρα μάλιστα ἐξ αὐτῶν, ὁ τάφος δηλαδὴ τοῦ Χέοπος, καὶ τὸ πλησίον τῆς θεῦ Κεφρῆνος διασωζόμενον ἀκόμη κολοσσαϊκὸν ἄγαλμα, ἐξήρκουν μόνον νὰ σύρωσι τὸ σίβας καὶ τὴν ἐκπληξίν τῶν μεταγενεστέρων, εἰς τὴν ἀρχαιοτάτην αὐτὴν χώραν.

Ἐπεσεν ἡ Αἴγυπτος ἀπὸ τοὺς ποιμενικοὺς τῆς βασιλείας εἰς τοὺς Αἰθίοπας, καὶ ἀπὸ τούτους εἰς τοὺς Πέρσας. — Οἱ ἐκ τούτου πόλεμοι συνέτειναν ὄχι θλίγον εἰς τὴν φθοράν της, καὶ ἤρχισεν νὰ χάνῃ μὲγά μέρος τῆς λαμπρότητός της. Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας κατακτίσας αὐτήν, ἠθέλησε νὰ τὴν ἀναγάγῃ πάλιν εἰς τὸν πρῶτόν της βαθμόν. Ὡς μητρόπολιν τῆς ὅλης Αἰγύπτου κτίζει ἐτέραν πόλιν εἰς τὴν Μεσόγειον, καὶ τὴν καλεῖ ἀφ'

ἑαυτοῦ Ἀλεξάνδρειαν. Ὁ ἴδιος καθοδηγεῖ τὸν ἀρχιτέκτονα Δημοκράτην καὶ ἰχνογράφει τὴν ὠραίαν ταύτην πόλιν, ἣτις ἐμελλεν ἀκολούθως νὰ γείνη τοσοῦτον περιβόητος ὑπὸ τοὺς διαδόχους του τοὺς Λαχίδας, καὶ νὰ καταντήσῃ εἰς τοσαύτην αὐξήσιν καὶ πληθὸς ἀνθρώπων. Ταχὺς ὑπῆρξε καὶ εἰς τοὺς στοχασμούς του, ὡς καὶ εἰς τὰς κατακτήσεις του ὁ Μέγας Μακεδών! Ἡ τοπογραφικὴ θέσις τῆς πόλεως του τῆς ἔδωκεν ἀμέσως τὰ πρωτεῖα εἰς ὅλας τὰς ἄλλας. Οἱ εὐρύχωροι λιμένες της, καὶ αἱ διώρυγές της, κατεσκευασμένοι μὲ ἀπίστευτον ἀσφάλειαν, ἤνωσαν τὰς ἀντιθέτους θαλάσσας, καὶ τὸ ἐμπόριον τῆς Περσίας, τῶν Ἰνδιῶν, τῆς Ἀραβίας, καὶ τῶν Ἀφρικανῶν παραλίω συνενεκντρώθη εἰς τὴν ὠραίαν ταύτην πόλιν. Πτολομαῖος ὁ Φιλάδελφος ἀνεγείρει εἰς αὐτὴν, διὰ τοῦ ἀρχιτέκτονος Σωστράτου, τὸν περίφημον Κνήδιον, ὅστις ἠνομάσθη ἔπειτα ὁ Φάρος τῆς Ἀλεξανδρείας (*), καὶ διὰ τῶν συμβουλῶν Δημητρίου τοῦ Φα.

(*) Ὁ περίβοητος οὗτος πύργος λαγίζεται παρά τινων ὡς ἐν τῶν ἐπὶ θαυμάτων τοῦ κόσμου, καὶ ἦτο κατασκευασμένος ἐκ λευκοῦ μαρμάρου εἰς τινὰ νῆσον, πλησίον τῆς Ἀλεξανδρείας, καλουμένην Φάρον, ἕξ ἧς καὶ τὸ ὄνομα ἔλαβεν. Ἐχε δὲ σχῆμα τετραγώνου, καὶ τὸ ὕψος αὐτοῦ ἦτον ἕως πεντακοσίων ποδῶν. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς του ὑπῆρξεν ἑφάνος διὰ νὰ φέγγῃ τὴν νύκτα εἰς τοὺς ὅσοι ἔπλιον εἰς ἐκεῖνα τὰ παράθαλάσσια, ἅτινα ἦσαν γεμάτα ἀπὸ σκοπίλων καὶ βράχων, καὶ ἀπ' αὐτῆς ἠδύνατό τις νὰ ἰδῇ ἕως ἑκατὸν μιλίων διάστημα. Ἐκτε δὲ τὸν Πύργον τοῦτον Πτολομαῖος ὁ Φιλάδελφος, βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, διὰ τοῦ περιβόητου ἀρχιτέκτονος Σωστράτου, δαπανήσας διὰ τὴν οἰκοδομὴν αὐτοῦ ὀκτακόσια τάλαντα. Λέγεται δὲ καὶ ὅτι ὁ Πτολομαῖος οὗτος ἔδωκε τὴν ἀδειαν εἰς τὸν ἀρχιτέκτονα νὰ βάλῃ τὸ ὄνομά του μὲ τὴν ἐπιγραφὴν, Σώστρατος Κνήδιος Δεξιφάνους Θεοῖς Σωτήρσιν ὑπὲρ τῶν πλωζομένων. Ὁ Δουκιανὸς ὁμοῦ ἀναφέρει ὅτι ὁ Σώστρατος διὰ τὴν ἐργασίαν μόνος αὐτὸς εἰς τὸ μετὰ ταῦτα τὴν δόξαν, ἐχάραξε τὸ μὲν ἰδικόν του ὄνομα εἰς μάρμαρον, τὸ δὲ τοῦ βασιλέως εἰς τὴν ἄσβεστον, μὲ τὴν ὅποιαν ἦτο ἀλειμμένον τὸ μάρμαρον. Ἀφοῦ δὲ μετὰ καιρὸν ἔπεσεν ἡ ἄσβεστος, ἐφάνη μόνον τὸ ὄνομα τοῦ ἀρχιτέκτονος ἐπὶ τῆς οἰκοδομῆς. Ἡ κατασκευὴ δὲ τοῦ πύργου τοῦτου ἔγινε τὸ 290 πρὸ Χρ. Καὶ ἀπὸ αὐτοῦ πᾶς πύργος κατασκευασόμενος μὲ τὸν αὐτὸν σκοπὸν, ἐπνομάσθη Φάρος,

ληρέως ἀρχίζει, κατὰ μίμησιν τῶν Αἰγυπτίων, νὰ μορφώνη λαμπρὰν καὶ πλουσίαν βιβλιοθήκην.— Οἱ Λαγίδαι φίλοι ἐπίσης τῶν μαθήσεων καὶ τῆς δόξης ἀνύψωσαν τὴν Αἴγυπτον εἰς τὸν βαθμὸν τὸν ὁποῖον πρὸ ὀλίγου ἔχαιρεν ἡ Ἑλλάς ὡς πρὸς τὰς γνώσεις καὶ τὰς ἐπιστήμας της. Πανταχόθεν συνέρρευσαν Φιλολόγοι εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, καὶ, κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ Βρυχίου, ἐφαίνετο τὸ Μουσεῖον, μεγαλοπρεπὲς κτίριον ἐνθα συνήγοντο ὅλοι οἱ πεπαιδευμένοι, οἵτινες ὄχι μόνον τὴν κοιτίαν των εἶχον εἰς αὐτὸ, ἀλλ' ἐτρέφοντο καὶ διὰ δημοσίου δαπάνης. Ἡ Ἑλληνικὴ ἔξουσία εἰσέγαγε τότε εἰς τὴν μεγαλοπρεπῆ Αἴγυπτον νία ἤδη καὶ ἔθιμα, καὶ ἐπέκτεινε τοσοῦτον τὴν ἐπίρροον αὐτῆς, ὥστε καὶ μέχρι τῆς Σινώπης, πόλεως τοῦ Πόντου, ἐφέρετο τὸ κολοσσιαῖον ἄγαλμα τοῦ Θεοῦ Σεράπιδος, καὶ πανταχοῦ ἀνεγείροντο μεγαλοπρεπεῖς ναοὶ δι' αὐτόν.

Οἱ Ἱερεῖς τῶν Αἰγυπτίων κρατοῦντες ἀκριβῶς τὰ ἀρχεῖα, ἄφησαν ἕως εἰς τὰς ἡμέρας μας ἕξ ἀμνημονεύτων χρόνων τὰς πράξεις τῶν βασιλείων των, καὶ τὰ ἐπισημότερα συμβεβηκότα. Ἐπὶ τῶν κοινῶν ναῶν καὶ τῶν ὑψιμεγεθῶν μονολίθων, οἵτινες ἦσαν ἀνηγερμένοι ὡς Πυραμίδες εἰς τὰς ἀγοράς, ἔγλυφον ὅλα ὅσα ἤθελον νὰ διαμείνωσιν εἰς τοὺς ἀπεγόνους. Τοιαῦτα συμβολικὰ σχήματα διάφορα ὡς πρὸς τὰς ἕλας περὶ τῶν ὁποίων διεπραγματεύοντο, καὶ αἱ τελευταῖαι ἀνακαλίψεις των μᾶς δίδουσι νὰ ἐννοήσωμεν τὰ διάφορα εἶδη τῆς γραφῆς τῶν Αἰγυπτίων. Τὸ δὲ πλῆθος τῶν μεγάλων ἐκείνων ἀνδρῶν τῆς Ἑλλάδος οἵτινες ἔργοντο εἰς τὴν Αἴγυπτον διὰ νὰ ἀποκτήσωσι νίας ἰδίας, καὶ νὰ ἐπεκτείνωσι τὴν σοφίαν καὶ τὰς γνώσεις των, εἶναι ἰκανὸν τεκμήριον τῆς προόδου των. Πόσον μάγα σέβας τῶντι χρεωστοῦμεν νὰ προσφέρωμεν εἰς τὴν ἀρχαίαν ταύτην γῆν, ὅταν ἐνθυμώμεθα

τὸ ὁποῖον καὶ διασώζεται μέχρι τῆς σήμερον εἰς τὰς Εὐρωπαϊκὰς διαλέκτους. Τοιοῦτοι φάροι ἦσαν καὶ οἱ λεγόμενοι πύργοι τῆς Σηστοῦ καὶ Αβύδου, ὁ Κολοσσὸς τῆς Ρώμης κτλ.

δτι εἰς αὐτὴν ἤλθον νὰ τελειοποιηθῶσιν ὁ Ὅμηρος, ὁ Πυθαγόρας, ὁ Λυκοῦργος, ὁ Μελάμπους, ὁ Θαλῆς καὶ ὁ Πλάτων!

Νέαι μεταβολαὶ καὶ νέαι συμφοραὶ συνέβαινον εἰς τὴν Αἴγυπτον. Οἱ Ῥωμαῖοι ἐκυρίευσαν τὸν ἄραϊον τοῖτον τόπον, καὶ ὀλίγον ἐφρόντισαν δι' αὐτόν. Ἀποβλέποντες αὐτοὶ νὰ κοσμήσῃ μόνον τὴν ἰδίαν αὐτῶν πατρίδα, τὴν Ῥώμην, ἐγύμνωσαν τὴν Αἴγυπτον ἀπ' ὅλα τὰ καλά της. Τὴν αὐτὴν τύχην ἔπαθε καὶ ὅταν ἀνῆκεν εἰς τὴν αὐτὰ κρατορίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Οἱ ὀβελίσκοι, τὰ ἀγάλματά της καὶ ἐν γένει ὅσα εἶχεν ἀφήσειν ἡ πλεονεκτικὴ χεὶρ τῶν Ῥωμαίων, μετεφέροντο νὰ κοσμήσωσι τὴν πόλιν τῶν Κωνσταντινίων, καὶ τὰ πλοῦτη της ἐστάθησαν πάντοτε ὁ σκοπὸς τῶν κατακτητῶν της. Καὶ μ' ὅλα ταῦτα ὁμως ἐκράτει ἀκόμη κατὰ μέρος τὴν ὑπεροχὴν της, διότι ἔμενον εἰς αὐτὴν λαμπρὸν λείψανον ἡ Βιβλιοθήκη της, τὰ τεύχη τῆς ὁποίας ἠριθμοῦντο (διὰ τῆς προσθήκης καὶ τῶν βιβλίων τῆς Περγᾶμου) ὑπὲρ τὰς 700,000. Τὸ πᾶν μ' ὄλον τοῦτο, ἐμελλε νὰ χαθῆ, καὶ τὰ μνημεῖα ἐκεῖνα τῆς μεγαλειότητός της, τὰ ὁποῖα ἀπέφυγαν τοὺς πλεονεκτικὸς κατακτητὰς, ἐμελλον νὰ γίνωσι θυσία τῶν φλογῶν. Ἦλθεν ὁ Ἄμρους, ἀρχιστράτηγος τοῦ Ὁμάρ Καλίφη, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ ἐκτιμήσῃ τὸν ὁποῖον κατεῖχε θησαυρὸν, διέταξεν ὥστε ἡ πλουσία ἐκείνη βιβλιοθήκη νὰ ριφθῆ εἰς τὸ πῦρ. Δὲν ἐκλαυσαν, ὄχι! αἱ ἄνθρωποι τοὺς ὁποῖους ἡ γῆ ἔτρεφε τότε, ἀλλ' οἱ ἀπόγονοι ἔμειναν ὄρφανοί. Αἱ αὐτοκρατορίαι τότε ἦσαν εἰς τὴν πτώσιν των, καὶ οἱ λαοὶ βυθισμένοι εἰς βαθυτάτην ἄγνοιαν. — Ἐκτοτε ἡ Αἴγυπτος ἔπεσεν εἰς τὸν ὄλεθρον της, αἱ πόλεις της ἠρημόνοντο, οἱ ναοὶ της ἠφανίσθησαν καὶ οἱ ἄμμοι κατεκάλυψαν τὰ ἥρια της.

Τοὺς Καλίφας διεδέχθησαν οἱ Σουλτᾶνοι Ὁσμάνηδες, αἵτινες καὶ μέχρι τῆσδε ἐξακαλοῦθασι νὰ διοικῶσιν εἰς αὐτὴν μετὰ τὸν Σελῆμ Α', ἂν θελήσωμεν νὰ ἐξαιρέσωμεν τὴν ἐφήμερον ἐνασχόλησιν τῶν Γάλλων. Σαλαδῆνος ὁ Καλίφης εἶχεν εἰσάξειν εἰς τὴν Αἴγυπτον νέ-

ον στράτευμα, τοὺς Μαμαλούκους, ἀνδρείους καὶ τολμηροὺς ἰππεῖς, οἵτινες κατήγοντο ἐκ τῶν Κιρκασίων, καὶ ἐπέφερον τὴν ἐξ ὀλοκλήρου φθορὰν εἰς τὸν τόπον τοῦτον. Οἱ Σουλτάνοι ἐστάθη ἀδύνατον νὰ περιορίσωσι τὴν ἰσχύν των, καὶ οἱ κατὰ καιροὺς στελλόμενοι διοικηταὶ ἔπρεπε πάντατε νὰ συναινῶσι μετ' αὐτῶν. Ἐβαλον ὁ αὐτοὶ αὐτοθελήως φόρους εἰς τὰ χωρία, τοὺς ὁποίους ἔπρεπε νὰ πληρῶνῃσι χωρὶς νὰ προστρέχωσιν εἰς τοὺς σατράπας τῆς Σουλτάνου. Διότι αὐτοὶ ὄχι μόνον δὲν ἠδύναντο νὰ τοὺς τιμωρήσωσιν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐφαβῶντο μάλιστα, διότι συχνάκις ἐδιώκοντο ἢ καὶ ἐφονεύοντο ὑπ' αὐτῶν. Ἐκ τούτων δ' εὐχολον εἶναι νὰ στοχασθῆτις εἰς πῶσῃν ἀθλιότητι κατέφεραν τὸν τόπον. Αἱ γαῖαι τῆς ἄλλοτε τόσοῦ περιφήμου καὶ λαμπρᾶς Αἰγύπτου ἔμειναν ἀκαλλιέργητοι, αἱ διώρυγές τῆς ἐκλείσθησαν, τὰ χωρία τῆς ἠρημώθησαν, καὶ ὁ λαὸς ἐδόθη εἰς τὴν ληστείαν. Τὰ προϊόντα τῆς δὲν ἐξήρκουν εἰς τὰς χρείας τῆς, καὶ ἐπαυσεῖν ἐξ ὀλοκλήρου τὸ ἐμπόριον, διὰ τοῦ ὁποίου νέαι πηγαὶ ἀθλιότητος ἐπεσφραεύθησαν...

ΔΗΜΟΣΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ.

Ο ΠΑΛΙΤΙΚΟΣ ΔΙΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ Μ. ΒΡΙΤΑΝΝΙΑΣ.

Ο βασιλεὺς — Τὰ προνόμια του — Τὰ εἰσοδήματά του — Τὰ παράσημά του — Ἡ σύστασις τοῦ Συλλαλητηρίου — Οἱ ἐκκλησιαστικοὶ Λόρδοι — Οἱ κοσμικοὶ Λόρδοι — Οἱ Ὁμοτίμοι — Ἡ βουλὴ τῶν Κοιμῶν — Τρόπος τῶν ἐκλογῶν — Τύποι τοῦ Συλλαλητηρίου — Ατομικὸν συμβούλιον τοῦ Βασιλέως — Τὸ Βουλευτήριον — Οἱ μεγάλοι ὑπουργοὶ τοῦ Στέμματος — Οἱ εὐγενεῖς — Ἡ ὑψηλὴ αὐλὴ τοῦ Συλλαλητηρίου — Ἡ αὐλὴ τῆς Καγκελλαρίας — Ἡ τράπεζα τῆς Αγγλίας — Ο δικαστικὸς διοργανισμὸς κτλ.

Ἡ Βριταννικὴ Κυβέρνησις σύγκριται

α. Ἐκ τοῦ Βασιλέως, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκει ἡ ἐκτελεστικὴ δύναμις.

β. Ἐκ τῆς Βουλῆς τῶν Λόρδων, συγκειμένης ἐκ τῶν Ὁμοτίμων καὶ τῶν Ἐπισκόπων.

γ. Ἐκ τῆς Βουλῆς τῶν Κοινῶν, τὰ μέλη τῆς ὁποίας ἐκλέγονται ἀπὸ τὸν λαὸν διὰ τὸν ἀντιπροσωπεύωσιν, ὡς ὑποτίθεται τουλάχιστον. Ἐκ τῶν τριῶν δὲ τούτων ὁμοῦ συνίσταται τὸ λεγόμενον Συλλαλητήριον τῆς Μ. Βριταννίας.

Ὁ Βασιλεὺς εἶναι τὸ ὄργανον τοῦ νόμου, ἡ κεφαλὴ τῆς ἐκκλησίας, ὁ ἀρχηγὸς τῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων, ὁ χορηγὴς τῶν τιμῶν, καὶ ὁ μεσίτης τῶν μεταξὺ τῶν ξένων δυνάμεων διακοινώσεων. — Τὸ στέμμα τῆς Ἀγγλίας εἶναι κληρονομικὸν κατὰ διαδοχὴν, μεταβαῖνον εἰς ἔλλειψιν τῶν ἀρρένων, καὶ εἰς τὰ θῆλα. Εἰς τὴν τελετὴν τοῦ ἐνθρονισμοῦ τοῦ ὀ βασιλεὺς ὀρκίζεται τὰ ἐφεξῆς. “ νὰ κυβερνᾷ κατὰ τὸ Σύνταγμα, ἧτοι κατὰ τοὺς νόμους καὶ τὰ ἔθιμα τοῦ βασιλείου — νὰ ὑπερασπιζῆται τὸν νόμον καὶ τὴν δικαιοσύνην διὰ τῆς δικαιοκρυσίας του — νὰ διαφυλάττῃ ὄλαις δυνάμεσι τοὺς Θεῖους νόμους, τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου διατασσομένην θρησκείαν τῶν διαμαρτυρομένων.”

Ὁ Βασιλεὺς θεωρεῖται παρὰ τοῦ νόμου ὡς ἀνίκανος τοῦ νὰ πράξῃ τὸ κακὸν, διὸ καὶ ἡ εὐθύνη οἰοῦδήποτε πράγματος ἐπίκειται ἐκ συμφώνου εἰς τοὺς ὑπουργούς του. Ἐχει ὁμοῦ αὐτὸς τὸ προνόμιον τοῦ νὰ προσκαλῆ τὸ Συλλαλητήριον, καὶ δύναται, χρείας τυχοῦσης, νὰ τὸ ἐπεκτείνῃ ἢ καὶ νὰ τὸ διαλύσῃ, κατὰ τὴν θέλησίν του, καὶ ἄνευ τῆς συγκατανεύσεως αὐτοῦ οὐδεὶς νόμος ἐπικυροῦται. Διορίζει δὲ προσέτι ὁ βασιλεὺς καὶ τὸ ἰδιαιτερόν του συμβούλιον καὶ τοὺς μεγάλους ὑπουργούς τοῦ βασιλείου, καὶ δύναται μάλιστα νὰ συγχωρῇ καὶ τοὺς ἐνόχους. Ὡς ἐκ τῶν προνομίων δὲ τούτων ἡ δυνάμις τοῦ βασιλέως ἤθελεν ὑπερβῆν βέβαια τὰ ὄρια τῆς συγκράτου Μοναρχίας· ἀλλ’ ἐπειδὴ, ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους, ἄνευ τῆς διὰ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ λαοῦ συγκατανεύσεως, δὲν δύναται νὰ λάβῃ οὐδὲν ἐκ τῶν εἰσοδημάτων του, διὰ τοῦτο ἡ ἐξουσία αὐτοῦ εἶναι πολλὰ περιορισμένη. Δίδει μὲν τὰ ἀξιώματα καὶ τὰς τιμὰς, ὡς προεί-

ρηται, ἀλλ' ἄνευ τοῦ Συλλαλητηρίου δὲν δύναται νὰ προσδιορίσῃ οὐδένα μισθὸν εἰς αὐτοῖς. Δύναται νὰ διακηρύξῃ πόλεμον, ἀλλ' ἄνευ τοῦ Συλλαλητηρίου στερεῖται τῶν μέσων τοῦ νὰ τὸν ἐξακολουθήσῃ. Ἔχει τὸ ἀποκλειστικὸν δικαίωμα τοῦ νὰ συγκαλῆ τὸ Συλλαλητήριον, ἀλλ' ὁ νόμος τὸν διατάσσει νὰ τὸ συγκαλῆ τουλάχιστον κατὰ τριετίαν, καὶ ἐξ ἀνάγκης εἶναι βιασμένος νὰ τὸ καλῆ κατ' ἔτος. Ὁ βασιλεὺς εἶναι ἡ κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ μεταβάλη τὴν τοπικὴν Φρησκειαν, μήτε νὰ βιάσῃ τινὰ νὰ δώσῃ λόγον διὰ τὰς Φρησκευτικὰς τοῦ δοξασίας, μήτε νὰ παραδεχθῆ ὁ ἴδιος τὴν καθολικὴν Φρησκειαν, ἥτις ἀποδοκιμάζεται ὀλικῶς παρὰ τοῦ νόμου. Εἶναι μὲν ὁ πρῶτος ἀρχὼν καὶ ὁ ἐξουσιαστὴς τῆς χώρας, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ μεταβάλη οὐδεμίαν τῶν δημοσίων διατάξεων, μήτε νὰ διορίσῃ νέον τι ὑπόβλημα ἀντικείμενον εἰς τὸ σύνταγμα ἢ βλαβερόν εἰς τοὺς ὑπηκόους του. Ὁ βασιλεὺς ἔχει τὸ προνόμιον νὰ χαράτῃ νομίσματα, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ μεταβάλη τὴν ἀξίαν αὐτῶν. Δύναται νὰ συγχωρήσῃ τοὺς ἐνόχους, ἀλλ' οὐχὶ πάντοτε καὶ εἰς περίστασιν προδοσίας εἶναι ἀναγκασμένος μάλιστα νὰ δώσῃ τὴν ὑπογραφήν του. Καὶ ἡ στρατιωτικὴ δύναμις αὐτοῦ δὲν εἶναι ἐπίσης ἀπόλυτος, ἀφοῦ μάλιστα διακηρύχθη κατὰ τὸ 1680 ὅτι τὰ στρατεύματα ἄνευ τῆς γνώμης τοῦ Συλλαλητηρίου νὰ μὴ διαμένωσιν ἐπὶ πολὺ, ἀλλὰ νὰ διαλύωνται. Ἄν δὲ ὁ βασιλεὺς εὐρεθῆ ἔνοχος καταχρήσεως ἢ πράξεώς τινος ἐναντίας εἰς τὸ δημόσιον καλόν, οὗτος μὲν δὲν παρρησιάζεται ἐνώπιον τῶν κριτῶν, ἀλλὰ τὸ Συλλαλητήριον δύναται νὰ ἐγκαλέσῃ τοὺς ὅσοι ἦσαν ὄργανα ἢ σύμβουλοι τῆς πράξεως ταύτης, καὶ ὁ βασιλεὺς δὲν δύναται νὰ τοὺς ὑπερασπισθῆ. Ἐν ἐνὶ δὲ λόγῳ ἡ δύναμις τοῦ βασιλέως εἶναι περιωρισμένη καθ' ὅλα, καὶ ἅπασαι ἐν γένει αἱ πράξεις τοῦ βασιλείου διευθύνονται παρὰ τοῦ Συλλαλητηρίου.

Ὁ βασιλεὺς ἔχει μερικόν τι εἰσόδημα καλούμενον Civil list τὸ ὁποῖον λαμβάνει παρὰ τοῦ Συλλαλητηρίου,

καὶ ἐξ αὐτοῦ πληρόνεται οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ οἴκου του, οἱ μεγάλοι ὑπουργοὶ τοῦ κράτους, οἱ κριταὶ καὶ ἄλλοι τινὲς ἀξιωματικοί. Εἰς τὰ παράσημα τοῦ βασιλείου εἶναι αἱ Γαλλικαὶ αὐταὶ λέξεις Dieu et mon droit (ὁ Θεὸς καὶ τὸ δικαίον μου). Ὁ λέων καὶ ὁ μονόκερως, οἱ κρατοῦντες τὸ στέμμα του εἰσῆχθησαν κατ' ἀρχὰς ὑπὸ τοῦ Ἐρρίκου Β', ὅστις ἔλαβεν αὐτοὺς ἐκ τοῦ στέμματος τῆς μητρὸς του Ὁ κρῖνος εἰσῆχθη ὑπὸ τοῦ Ἐδουάρδου Γ', ὅτε διῆχυρίσθη διὰ τὸν θρόνον τῆς Γαλλίας. Ἡ λύρα ἔλαβε τὴν ἀρχὴν της ἐκ τῆς Ἰρλανδίας, καὶ ὁ δίψακος ἐκ τῆς Σκωτίας. Ἡ λευκοῦν ῥόδον εἰσῆχθη ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ Ἰόρκ, καὶ τὸ ἐρυθροῦν ἐκ τοῦ οἴκου Λαγκαστέρ. Εἰς τὴν ταινίαν τῆς Ζαῤῥετίρας εἶναι ἐπιγεγραμμένοι αἱ Γαλλικαὶ αὐταὶ λέξεις Honni soit qui mal y pensé.

Ἡ σύστασις τοῦ Συλλαλητηρίου ἀνάγεται ἕως τὰ 1215. Εἰς τὸν δεκάοντον μέγαν χάρτην παρὰ τοῦ Ἰωάννου, ὑπόσχηται ὁ βασιλεὺς οὗτος νὰ συγκαλέσῃ ἅπαντας τοὺς ἀρχιεπισκόπους, ἐπισκόπους, λόρδους, καὶ μεγάλους βαρώνους ἐξ ὀνόματός καὶ τῶν μεγάλων κτηματιτῶν ἐντὸς τεσσαράκοντα ἡμερῶν ἵνα διατάξωσι τοὺς φόρους καὶ τὰ λοιπὰ ἀνάγκαια τοῦ βασιλείου. Οἱ ἱππῶται, καὶ οἱ κοινοὶ πολῖται φαίνεται ὅτι εἰσῆχθησαν εἰς τὸ Συλλαλητήριον τὸ 49 τοῦ Ἐρρίκου Γ'. ἦτοί τὸ 1266.

Τὸ Συλλαλητήριον συγκαλεῖται διὰ βασιλικῆς ἐγγράφου διατάγματος. Οἱ ἐκκλησιαστικοὶ καὶ οἱ κοσμικοὶ Λόρδοι συνεδριάζουσιν ὁμοῦ εἰς τὴν ἄνω λεγομένην Βουλήν, οἱ δὲ Κοινοὶ συνεδριάζουσι καὶ δίδουσι τὴν ψῆφόν των εἰς τὴν κατωλεγομένην Βουλήν. Κατ' ἀρχὰς οἱ Λόρδοι καὶ οἱ Κοινοὶ συνεδριάζον ὁμοῦ, ἀλλὰ διεχωρίσθησαν, (πρὸ πολλῶν ἐτῶν).

Ἐκκλησιαστικοὶ Λόρδοι εἶναι δύο ἀρχιεπίσκοποι (*), εἰκοσιτέσσαρες ἐπίσκοποι τῆς Ἀγγλίας καὶ Γάλλης, καὶ τέσσαρες ἐπίσκοποι ἐκ τῆς Ἰρλανδίας.

(*) Ἡτοῦ ὁ τῆς Κανταβρίας καὶ ὁ τοῦ Τύορκ.

Οἱ κοσμικοὶ Λόρδοι εἶναι (παρεκτὸς τῶν τριῶν ἐκ τοῦ βασιλικοῦ αἵματος) οἱ Δούκες, οἱ Μαρκίσιοι, οἱ Κόμητες, οἱ Ὑποκόμητες καὶ οἱ Βαρῶνοι (†) (οἵτινες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἔχουσι πατροπαράδοτον κατὰ πρωτοτοκίαν τὸ δικαίωμα τοῦ συνεδριάξαι), καὶ ὅσοι λαμβάνουσι τὸ δικαίωμα τοῦτο κατ' ἐκλογὴν, ἦτοι δέκα ἕξ Ὀμοτίμοι ἀντιπροσωπεύοντες τοὺς εὐγενεῖς τῆς Σκωτίας, καὶ οἰκοσιοκτὼ Ὀμοτίμοι ἀντιπροσωπεύοντες τοὺς εὐγενεῖς τῆς Ἰρλανδίας. Ὁ ἀριθμὸς τῶν Βουλῶν τῶν Ὀμοτίμων τὴν σήμερον εἶναι περίπου 450. Πρὸς τοῖς ἄλλοις δὲ, καὶ οἱ κριταὶ τῆς Ἀγγλίας συγκάθηνται εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Ὀμοτίμων δυνάμει βασιλικῆς διαταγῆς. Καὶ οἱ Καγκελλάριοι δὲ συνεδριάξουσιν ὁμοίως ὑιὰ τὸ ὅποιον ἔχουσιν ὡς ἐκ τοῦ ὑπουργήματός των δικαίωμα. Καὶ ὁ συνήγορος δὲ τοῦ βασιλέως, ὁ γενικὸς ἀρχινομικὸς, καὶ εἰς σύμβουλος, ἀρκετὰ εἰδήμων τῶν νόμων, συγκάθεται κατὰ περιστάσεις διὰ νὰ δίδωσι τὴν γνώμην των, ἀλλ' οὐδεὶς ἐπιτρέπεται νὰ δίδῃ τὴν φῆφόν του, παρεκτὸς τῶν Ὀμοτίμων. Ἐχουσι δὲ οἱ Ὀμοτίμοι καὶ διάφορα προνόμια, εἶναι οἱ κληρονομικοὶ σύμβουλοι τοῦ βασιλέως, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κρίνονται ἀπόκριτῆριον συνιστάμενον πάλιν ἀπὸ Ὀμοτίμους.

Ἔπεται Συνέχεια:

ΠΕΡΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

* Ἄν καὶ ὄλαι ἐν γένει κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους αἱ ἐπιστῆμαι ἔκαμαν γιγαντιαίας προόδους εἰς τὴν Εὐρώπην, ἡ Φυσικὴ ὅμως δυνάμεθα πρὸ πάντων νὰ εἴπωμεν ὅτι ἔφθασεν εἰς τὸν μέγαν βαθμὸν τῆς τελειότητός της. Εἰς ἐν μόνον αὐτῆς ἀντικείμενον, τὸ περὶ Ὀπτικῆς, ἀνρίψωμεν τὰ βλέμματά μας. Φέλομεν μείνει τῶντι εἰς ἐκπληξιν, παρατηροῦντες ὅτι ἐπ' ἀληθείας θαύματα γεννῶνται ἀπὸ αὐτὴν εἰς τὰς ἡ-

(†) Καὶ Δούκες μὲν εἶναι 21, Μαρκίσιοι δὲ 20, Κόμητες 113, Ὑποκόμητες 20, Βαρῶνοι 208.

μέρους μας. Ἡ ἐσχάτως ἐφευρεθεῖσα Φωτογραφία, ἢ καὶ πρὸς τιμὴν τοῦ ἐφευρετοῦ αὐτῆς κληθεῖσα Δαγουερστυπία, φέρει τῶντι εἰς ἀπορίαν ἕκαστον, καὶ σύρει δικαίως τὸν θαυμασμὸν ὅλου τοῦ κόσμου.— Περὶ τῆς ἀξιολόγου ταύτης ἐφευρέσεως ὀλίγα τινὰ θέλομεν ἐκθέσει ἐνταῦθα.

Φωτογραφία λέγεται ἡ μέθοδος τοῦ νὰ ζωγραφίζονται τὰ ἀντικείμενα μόνον διὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ φωτός τοῦ ἡλίου, χωρὶς ὅλως διόλου τῆς ἀνάγκης τῆς ζωγραφικῆς τέχνης. Τὸ πρᾶγμα τοῦτο κατ' ἑαυτὸ μὲν φαίνεται παράδοξον, ἀλλὰ πολλοὶ τῶν φυσικῶν, ἀφότου μάλιστα εὐρέθη ὁ σκοτεινὸς λεγόμενος θάλαμος (*), ἠγωνίζοντο νὰ εὕρωσι μέσον τι διὰ τοῦ ὁποίου νὰ ἐντυπώνωνται ἐπὶ τινος πλακῶς τὰ ἐξωτερικὰ ἀντικείμενα· ἀλλ' αἱ προσπάθειαι αὐτῶν ἔμενον μάταιαι, ἕως οὗ κατὰ τὸ 1839 ὁ Κ. Δαγουέρος ἠδυνήθη νὰ ἐπιτύχη διὰ τοῦ νεωστὶ ἐφευρεθέντος ἰωδίου (†) οὐτινος ἡ χημικὴ κατάστασις καὶ τὸ χρῶμα τοσοῦτον μεταβάλλεται ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ὥστε ὅσον μέρος αὐτοῦ προσβάλλεται ἰσχυρῶς ἀπὸ τὰς ἀκτίνες τῶν διαφόρων ἀντικειμένων, λαμβάνει ἀμέσως τὸ σχῆμα καὶ τὰ εἰκόνας αὐτῶν. Ὁ δὲ τρόπος τῆς κατασκευῆς τῆς τρύτης εἶναι ἀπλούστατος.

(*) Ὁ θάλαμος οὗτος εἶναι κιβώτιόν τι ἐπίμηκες, καὶ ἔχον κατὰ τὸ ἔμπροσθεν μέρος φακόν τινα, διὰ τοῦ ὁποίου εἰσερχόμεναι αἱ ἀκτίνες τῶν ἐξωτερικῶν ἀντικειμένων, σχηματίζουσι δι' ἀντανάκλασεως τὰς εἰκόνας αὐτῶν εἰς τὴν ἔσω κειμένην ἕβανον. Εἰς τὴν πόλιν μας κατ' εὐτυχίαν ὁ σκοτεινὸς θάλαμος ἔγινε σχεδὸν πασίγνωστος κατ' αὐτάς.

(†) Τὸ ἰωδίου ἐφευρέθη κατὰ τὸ 1813 παρὰ τοῦ Κουρτουά. Εἶναι δὲ σῶμα ἀπλοῦν καὶ εὐδραστον, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς λεπίδας, καὶ εἰς μὲν τὴν συνήθη μετρίαν κατάστασιν τῆς ἀτμοσφαιρας εἶναι στερεόν, ἀλλως ὅμως μεταβάλλεται εἰς ἀτμοῦς, ἐκ τοῦ ἰώδους χρώματος τῶν ὁποίων ἐλήφθη καὶ τὸ ὄνομα ἰωδίου. Εξάγεται δὲ τὸ ἰωδίου τοῦτο ἀπὸ τὰ ὕδατα τῆς σόδης, τὴν ὁποίαν ἐκβάλλουσι καίοντες θαλάσσια φύκη.

Ἐπὶ χαλκίνης τινὸς πλακὸς ἢ ἐπὶ χονδρῶν χαρτῶν ἐφαρμόζουσιν ἀκριβῶς φύλλον ἀργύρου, τὸ ὁποῖον καθαρίζουσι πρῶτον καὶ ὑαλίζουσι μὲ τὴν κόνιν τῆς κουφοπέτρας, τρίβοντες αὐτὸ κυκλοειδῶς μετὰ τινος βάμβακος εἰς κοινὸν ἔλαιον βεβαμμένου, ἔπειτα δὲ καὶ διὰ νιτρικοῦ ὀξέος καὶ ὕδατος (*), καὶ τελευταῖον σπογγίζοντες αὐτὸ διὰ στεγνοῦ βάμβακος. Μετὰ τὸν καθαρισμὸν δὲ τοῦτον θέτουσιν ἀμέσως τὴν πλάκα τοῦ ἀργύρου ὑπὸ τοὺς ἀτμοὺς τοῦ Ἰωδίου, (ἀπλῶς καιομένου), ἕως οὗ ἂν ἀλειφθῇ δι' αὐτοῦ ὅλη. Χρεῖα ὅμως ἢ πράξις αὕτη νὰ γίνῃ εἰς σκοτεινὸν δωμάτιον τὸ ὁποῖον νὰ φωτίζεται μόνον διὰ ἀπλοῦ κηρίου, διότι ἄλλως ἢ ἐπιρροὴ τοῦ φωτὸς εἰς τὸ ἰωδίον δύναται εὐθὺς νὰ τὴν ματαιώσῃ. Ἀπαιτεῖται δὲ μεγάλη προσοχὴ καὶ διὰ τὸν χρόνον καθ' ὃν ἡ ἀργυρᾶ πλάξ τίθεται ὑπὸ τοὺς ἀτμοὺς τοῦ ἰωδίου, ὥστε μὴτε πλειότερον νὰ μείνῃ, διότι τότε λαμβάνει ἀμέσως ἰῶδες χρῶμα, (εἰς τὸ ὁποῖον τὸ φῶς τοῦ ἡλίου δὲν ἔχει μεγάλην ἐπιρροήν), οὔτε ὀλιγώτερον πάλιν, διότι μὲ δυσκολίαν τότε ἐντυπώνονται εἰς αὐτὴν τὰ διάφορα ἀντικείμενα. Ἐν τούτοις δ' ἔχοντες τὸν σκοτεινὸν θάλαμον εἰς τὴν ἀρμοδίαν του θέσιν καὶ εἰς φωτεινὸν μέρος, φέρουσιν ἀμέσως (†) τὴν ἀργυρᾶν πλάκα, καὶ θέτοντες αὐτὴν εἰς τὸν τόπον ὅπου συνήθως εἶναι ἡ ὕελος, ἀνοίγουσι διὰ τινος ἰδιαιτέρας μηχανῆς τὴν ἔμπροσθεν τοῦ θαλάμου τρύπαν, ὥστε αἱ ἀκτῖνες τῶν παρῆρσιζομένων ἀντικειμένων πίπτουσιν εἰς τὴν ἀργυρᾶν πλάκα, καὶ, διὰ τὴν ὁποίαν ἔχει ἐπιρροήν τὸ φῶς τοῦ ἡλίου εἰς τὸ ἰωδίον, ἐντυπώνονται ἀπαράλλακτα αἱ εἰκόνες αὐτῶν. Ἐπειδὴ ὅμως, ἀφοῦ ἐκτενθῇ οὕτως ἡ πλάξ εἰς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, δύναται νὰ διαλυθῇ τὸ ἰωδίον καὶ νὰ συμμιχθῶσι

(*) Τὸ νιτρικὸν ὀξὺ πρέπει νὰ ἦναι μεμιγμένον μετὰ τοῦ ὕδατος κατ' ἀναλογίαν τοῦ πρὸς 161.

(†) Ἄν τὸ ἐπὶ τῆς ἀργυρᾶς πλακὸς ἰωδίον ἐκτενθῇ εἰς τὸ φῶς, χάνει τὰς ἰδιότητάς του, καὶ εἶναι ἀδύνατον πλέον νὰ ζωγραφηθῶσιν ἐπ' αὐτοῦ αἱ εἰκόνες τῶν ἀντικειμένων.

τὰ ὄττω ζωγραφισθέντα, διὰ τὴν μείνωσιν ταῦτα καθάραι καὶ ὀρατὰ, εἶναι ἀνάγκη τὴν ἐξαλειφθῆναι τὸ μὴ προσβληθῆναι ἀπὸ τὰς ἀκτῖνας τῶν ἀντικειμένων ἰωδίων, τὸ ὁποῖον καὶ πράττουσι θερμαίνοντες διὰ λύχνου ἢ οἰνοπιεύματος ὑδράργυρον εἰς κιβώτιόν τι, καὶ ἐκθέτοντες τὴν πλάκα ὑπὸ τοὺς ἀτμούς αὐτοῦ. Μένει δὲ τελευταῖον τὸ πλύνωσι τὴν εἰκόνα μὲν καθαρὸν ὕδωρ καὶ τὸ βάλλωσιν αὐτὴν ἔπειτα εἰς διάλυσιν ἁλατος κοινοῦ, καὶ ἀκολούθως τὴν πλύνωσι πάλιν μὲ τὸ ὕδωρ, καὶ τὴν βάλλωσιν εἰς τὴν ἕλυν, ὡς σύνηθες.

Ὁ χρόνος ὅστις ἀπαιτεῖται διὰ τὴν ζωγραφισθῆσιν αἱ εἰκόνες εἰς τὴν ἀργυρᾶν πλάκα εἶναι συνήθ. ἕως ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ δευτέρα λεπτά· πολλάκις ὁμοῦ ἀπαιτεῖται καὶ πλειότερος καιρὸς. Εἶναι δὲ περίεργον ὅτι ἐνῶ ὁ ἐφευρετὴς αὐτὸς, ὁ Δαγουέρος, χρειάζεται διὰ τοῦτο ἐν λεπτόν ἄλλοι, ὡς εἰς Βιέννην καὶ οἱ περίφημοι ἀδελφοὶ Ναττερέρ, (α) τοσοῦτον ἐτελειοποίησαν τὰς πράξεις των, ὥστε ὀλίγων τινῶν μονον δευτέρων λεπτῶν χρειαν ἔχουσι. Καὶ τὸ κλίμα δὲ τοῦ τόπου, καὶ αἱ ὥραι τοῦ ἔτους καὶ αἱ ὥραι τῆς ἡμέρας, ἔχουσι μεγίστην ἐπιρροὴν εἰς τοῦτο. Εἰς τὰ θερμὰ κλίματα βέλαια, ὅπου αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου εἶναι ἐντονώτεροι, χρειάζεται ὀλιγώτερος καιρὸς, παρὰ εἰς τὰ ψυχρότερα. Εἰς τὴν Σμύρνην συμπεραίνομεν ὅτι ἀρκοῦσιν ἕξ δευτέρα λεπτά. Κατὰ τοῦτο δὲ ὁ μετερχόμενος τὴν τέχνην ταύτην ὀφείλει τὴν προσέχῃ πολὺ. Σημειωτέον δὲ, ὅτι ὅσον πλησιέστερα εἶναι τις εἰς τὴν τρύπαν τοῦ θαλάμου, τοσοῦτον αἱ εἰκόνες γίνονται μεγαλήτεροι, καθὼς καὶ ὅσον ἀπέχει, μικρότεροι. Διὰ τῆς ἀξιοθραυμάστου δὲ ταύτης ἀνακαλύψεως, οὐ μόνον ἄτομα, ἀλλὰ καὶ ὀλόκληροι οἰκογένειαι ζωγραφίζονται μὲ τὴν μεγαλητέραν ἀκρίβειαν, ὁδοὶ καὶ ἀγυαίαι,

[α] Βεβαιούται ὅτι οἱ Ναττερέρ λαμβάνουσι τὰς εἰκόνας εἰς πέντε ἢ ἕξ δευτέρα, ἢ ἢ τὴν ἀτμοσφαῖρα εἶναι τεταραγμένη καὶ εἰς δύο δευτέρα, ἢ ἢ τὴν καθαρά.

μὲ τοὺς ἐν αὐταῖς ἀνθρώπους τὰ ζῶα καὶ τὰς ἀμάξας, διάφορα ἀντικείμενα τῆς φυσ. Ἱστορίας κτλ. καὶ βλέπομεν ἤδη ὅτι αἱ ἐπιστῆμαι καὶ τῆχαι προσημνοῦσι μεγάλας ἀπὸ αὐτῆν ὠφελείας.

Καθ' ἑκάστην δὲ γίνονται μεγάλαι τελειοποιήσεις εἰς αὐτὴν, καὶ ἐσχάτως μάλιστα ἠδυνήθησαν ἀντὶ τοῦ σκοτεινοῦ θαλάμου νὰ μεταχειρισθῶσιν ἐρυθροῦν τινα ὕελον, καὶ εἰς ἓν δεῦτερον λεπτόν νὰ ζωγραφίσωσι τὰ γέφη, καὶ μ' ὅλην αὐτῶν τὴν ταχεῖαν κίνησιν.

ΠΕΡΙ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΩΝ.

Ἐν ἀπὸ τῆς εἰαγγελικῆς ἀγάπης τὰ παραγγέλματα εἶναι καὶ ἡ ξενοδοχία. “Ἐένος ἤμην καὶ συνηγάγετέ με.” 1) Καὶ πρὸ τοῦ κηρύγματος τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ Ἕλληνες καὶ Ῥωμαῖοι ἔκριναν τὴν φιλοξενίαν τόσον ἀναγκαίαν ἀρετὴν, ὥστε ὑπέβαλλαν τοὺς ξένους εἰς αὐτὴν τοῦ Διὸς τὴν ἄμεσον προστασίαν, ἐπονομάσαντες τοῦτον Ξένιον, τὸν δὲ ξένον τιμήσαντες μὲ τὸ ἐπίθετον Αἰδοῖος, ἤγουν σεβάσμιος,

Ζεὺς δὲ ἐπιτιμῆτω ἰκετῶν τε ξείνων τε

ΞΕΝΙΟΣ, ὃς ξείνοισιν ἄμ' Αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ. 2]

Ὅσάκις ἐπαρουσιάζετο ξένος, τὸν ὑπεδέχοντο χωρὶς ἐξέτασιν, ὡς ἀνθρώπον σταλμένον ἀπὸ τὸν Δία, τοῦ ὁποῦ ἐφοβοῦντο τὴν ἐκδίκησιν,

Ξεῖν, οὐ μοι θέμις ἔσθ', οὐδ' εἰ κακίων σέθεν ἔλθωι

Ξείνων ἀτιμῆσαι· πρὸς γὰρ Διὸς εἰσὼν ἅπαντες

Ξείνοί τε πτωχοί τε. 3]

Ὁ Ἡσίοδος συγκαταριθμεῖ τὴν εἰς τοὺς ξένους κακουργίαν μὲ τὰ δεινότερα ἀνομήματα, τὴν αἰμομιξίαν, τὴν εἰς τὰ ὄρφανὰ ἀδικίαν, καὶ τὴν εἰς τοὺς γονεῖς ὕβριν.

1] Ματθ. κβ'. 35.

2] Οδυσσ. ι. 270.

3] Αὐτόθι. ξ'. 56-58.

Ἴσον δ' ὅς θ' ἐκέτην, ὅς τε ξείνον κακὸν ἔρξει,
 Ὅς τε κασιγνήτου ἐοῦ ἀνὰ δέμνια βαίνοι
 Κρυπαδῆς εὐνῆς ἀλόχου, παρακαίρια μέζων,
 Ὅς τέ τευ ἀφραδῆς ἀλιταίνεται ὄρφανὰ τέκνα,
 Ὅς τε γονῆα γέροντα, κακῶ ἐπὶ γήραος οὐδῶ,
 Νεικεῖη χαλεποῖσι καθαρτόμοις ἐπίεσαν. 1]

Εἰς τοὺς παλαιούς ἡ ἀφιλοξενία ἔπρεπε φυσικὰ νὰ φαίνεται τόσον πλέον δεινότερον ἀμάρτημα, ὅσον δὲν ἐγνώριζαν ἀκόμη οὐτ' εἰς τὰς ὁδοὺς, οὐτ' εἰς τὰς πόλεις, τὰ ἀπὸ τὸν καθ' ἑξῆς πολιτισμὸν τῶν ἀνθρώπων γεννηθέντα πανδοχεῖα (*auberges*). Κατὰ τοὺς ἀποστολικούς χρόνους, οὐδ' αὐτὴ ἡ τότε νομιζομένη πλέον πολιτισμένη παρὰ τὰς ἄλλας μεγαλόπολεις Ῥώμη δὲν εἶχε πανδοχεῖον ὥστε ὁ ἀλλαχόθεν ἐρχόμενος ξένος, κοπιασμένος, καὶ πολλάκις ἀρρώστος, διὰ τὴν ἐκ τῆς ὁδοπορίας κακοπάθειαν, δὲν εὑρίσκει ποῦ νὰ κλίνη τὴν κεφαλὴν. Ἄν ἦτο καὶ χριστιανός, ἡ ἀπορία τοῦ ἐγίνετο ἀληθῆς ἀμηχανία μισημένος, καὶ πολλάκις διωκόμενος διὰ τὴν θρησκείαν του, δὲν εἶχεν εἰς ποίους νὰ καταφύγη, πλὴν εἰς τοὺς ὀλίγους ἀκόμη χριστιανούς, ἂν εὑρίσκει ποῦποτε τοιούτους. Ἀπὸ τοῦτο ἐξηγοῦνται αἱ συχναὶ τῶν Ἀποστόλων παρακινήσεις εἰς βοήθειαν τῶν ξένων “ Ταῖς χρεῖαις τῶν ἀγίων κοινωνοῦντες τὴν φιλοξενίαν διώκοντες. Τῆς φιλοξενίας μὴ ἐπιλανθάνεσθε. Φιλόξενοι εἰς ἀλλήλους ἀνευ γογγυσμοῦ ” Καθόσον ἔπειτα ἐπληθύνετο καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν πιστῶν, καὶ ἀκολούθως οἱ πόροι, ἡ εὐαγγελικὴ ἀγάπη ἐπενόησε καὶ τὰ ἄγνωστα εἰς τοὺς παλαιούς Ξενοδοχεῖα, εἰς τὰ ὅποια ἐδέχοντο ὄχι μόνον τοὺς χριστιανούς, ἀλλὰ πολλάκις καὶ τοὺς ἐθνικούς· καὶ τοῦτο (λέγουσι) ἐκίνησε καὶ τὸν Ἰουλιανὸν νὰ φροντίσῃ νὰ καταστήσῃ καὶ αὐτὸς Ξενοδοχεῖα, εἰς βοήθειαν τῶν ὁμοθρήσκων του. Εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Αὐτοκράτορος τούτου, ἦγον κατὰ τὴν τετάρτην ἀπὸ χριστοῦ ἑκατονταετηρίδα, οἱ ἐθνικοὶ δὲν

1] Ἡσιόδ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 327-332.

εἶχαν ἀκόμη Ξενόδοχεῖα, ἐνῶ οἱ χριστιανοί, παρὰ ταῦτα, ἐφρόντισαν ἔτι νὰ καταστήσωσι Νοσοκομεῖα, Ὀρφανοτροφεῖα, Γερόντοκομεῖα, Πτωχοτροφεῖα καὶ Βρέφοτροφεῖα. Ἀλλὰ καθόσον ἠῤῥξανεν ἡ ἀπαιδευσία καὶ ἡ ἀχώριστος ἀπ' αὐτὴν ἀδελφὴ τῆς δεσιδαιμονίης, ἐπολλαπλαιάσθησαν χωρὶς ἀνάγκην καὶ τὰ ἐπαινετὰ ταῦτα καταστήματα, ὥστε πολλὰ ἐξ αὐτῶν ἀντιπαρηγορίας τῶν ἀληθῶς πτωχῶν, ἔγιναν καταφύγια τῆς ἀργίας. Πολλάκις καὶ ἰδιῶται, καταπλουτισμένοι ἀπὸ ἀρπαγᾶς καὶ ἀδικίας, ἐνοχλοῦμενοι ἀπὸ τὴν συνειδησιν τῆς πλεονεξίας, ἐνόμιζαν ἱκανὴν νὰ ἐξιλέωσιν τὸν Θεὸν τὴν κτίσιν τινὸς νοσοκομείου. Ἡ συντομωτέρα θεραπεία ἦτο βέβαια ἡ παῦσις τῆς ἀδικίας. Κ.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

—0—

ΤΟ ΝΕΟΝ ἜΤΟΣ ΤΩΝ ΚΙΝΕΖΩΝ.

Τὸ νέον ἔτος τῶν Κινέζων ἀρχεται κατὰ τὴν πλησιεστέραν ἑαν Σελήνην τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ὁ ἥλιος ἐμβαίνει εἰς τὸν δέκατον πέμπτον βαθμὸν τοῦ Ὑδροχόου. Ἡ πρώτη ἡμέρα τοῦ ἐνιαυτοῦ εἶναι ἡ μεγαλητέρα ἑορτὴ καθ' ὅλον τὸ Βασίλειον, καὶ ὅλοι καὶ μεγάλοι καὶ μικροί, καὶ πτωχοὶ καὶ πλούσιοι ἔχουσι διακοπὴν τινὰ τῶν ἔργων των. Τὴν τελευταίαν ἡμέραν τοῦ χρόνου γίνεται μεγάλη κίνησις καὶ θόρυβος ἀπὸ μέρους τῶν δανειστῶν καὶ τῶν χρεωφειλετῶν· διότι τὴν ἡμέραν ταύτην ὅλοι ὀφείλουσι νὰ πληρώσωσι τὰ χρέη των, καὶ ὅσοι δὲν εἶναι προετοιμασμένοι, καταδιώκονται ὑπὸ τῶν δανειστῶν καὶ ἐξυβρίζονται μεγάλως πολλάκις δὲ εἰσέρχονται οὗτοι καὶ εἰς τὸν οἶκον τῶν χρεωφειλετῶν, καὶ μετ' ὀργῆς κατασχίζουσι τὰ ἐπιπλά των. Τὴν εἰκοστὴν ἡμέραν τοῦ δεκάτου μηνὸς διὰ βασιλικῆς προσταγῆς λαμ-

βάνονται ὅλοι αἱ σφραγίδες τῶν δημοσίων ὑπουργῶν, καὶ ἐπιστρέφονται εἰς αὐτοὺς μετὰ τριάκοντα ἡμέρας, καθ' ἃς οὗτοι ἔχουσι διακοπὴν ὅλων τῶν πράξεων, ἔξαιρουμένων μόνον ὀλίγων τινῶν δι' ἀνάγκην. Εἰς τὸ τέλος τοῦ χρόνου γίνονται διάφοροι τελεταί. Κατὰ τὰς τελευταίας ἐσπέρας καθαρίζουσι τὰς ἐστίας καὶ τὰς καμίνοους, καὶ προσφέρουσι τὴν λατρείαν τῶν εἰς τὸν Θεὸν τοῦ πυρός· τὴν δὲ πρὸ τοῦ νέου ἔτους ἐσπέραν προετοιμάζοντες θερμὸν τι καὶ εὐώδες ὕδωρ διὰ τῶν φύλλων τοῦ Μογκπὶ καὶ Πιμελοῦ, λούονται εἰς αὐτό. Τὸ μεσονύκτιον ἐγειρόμενοι ἅπαντες καλύπτουσι πρῶτον τὴν κεφαλὴν μὲ τοὺς καλητέρους των καλλωπισμοὺς, καὶ εἶτα γονατίζοντες τύπτουσιν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, τὸ ὁποῖον εἶναι ἡ μεγαλητέρα των τελετῆ. Ἀκολούθως δὲ γίνεται γενικὴ φωτοχυσία, εἰς τὴν ὁποίαν ἕκαστος ἀγωνίζεται νὰ ὑπερβῇ τὸν ἄλλον. Κατὰ τὴν περίστασιν δὲ ταύτην ζητοῦσιν ἀπὸ τὰ εἶδωλα τῶν οἰκιακῶν Θεῶν τὴν εὐτυχίαν καὶ εὐλογίαν καθ' ὅλον τὸν ἑνιαυτόν. Τελευταῖον δὲ πορεύονται εἰς ὅλα τὰ εἶδωλα τῶν πλησιεστέρων νῶων, ἀνάπτοντες λαμπάδας ἐνώπιον αὐτῶν, καὶ καίοντες θυμίαμα, καὶ χρυσοῦν χάρτην. Τὴν δὲ αὐγὴν ἐπισκέπτονται τοὺς φίλους αὐτῶν, καὶ εἰς τοὺς οἴκους γίνονται αἱ συνήθεις κατὰ τὸ νέον ἔτος χαρὰ καὶ εὐθυμία. Τὰς δὲ ἀμέσως ἀκολουθοῦς ἡμέρας πανταχοῦ γίνονται συμπόσια, τὰ ἐργαστήρια ὅλα μένουσι κλειστά, κανεῖς δὲν ἐργάζεται, καὶ περᾶ οὕτως εἰς τὴν Καντῶνα π. χ. ὀλόκληρος μὴν ἕως οὗ νὰ ἀναλάβωσιν αἱ ὑποθέσεις.]

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΝΕΟΤΗΤΑ ΤΩΝ.

Ἄξιο παρατήρητον εἶναι ὅτι ὅλοι οἱ περιφημότεροι ἄνδρες τοῦ κόσμου καὶ μάλιστα ὅσοι ἔλαβον τὸ ἐπινύμιον Μεγάς, ἐπέρασαν μετὰ κινδύνων καὶ ταλαιπωριῶν τὴν νεανικὴν αὐτῶν ζωὴν, καὶ αἱ δυστυχίαι καὶ οἱ κίνδυνοι ἔπρεπον, ὡς φαίνεται, νὰ ἀναπτύξωσι τὸ πνεῦμά των, καὶ νὰ ἐμπνεύσωσιν εἰς αὐτοὺς τὴν ἀφοβίαν,

τὴν γενναιότητα, τὸ πνεῦμα τῆς ἐπιχειρήσεως, σταθερότητα, καὶ πᾶν ὅ,τι συνέτεινεν ἀκολούθως εἰς τὴν φήμην τοῦ ὀνόματός των.—Μωσῆς, ὁ θεμελιωτὴς τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ, ἠναγκάσθη νὰ ζητήσῃ ἄσυλον εἰς τὴν ἔρημον ὡς φυγὰς, ἐνθα διῆγε ποιμενικὴν ζωὴν ἐντὸς τεσσαράκοντα ἐτῶν — Μωάμεθ, ὁ ἀρχηγὸς τῆς ὁμωύμου του θρησκείας, ἐπέρασε τοὺς καλητέρους χρόνους τῆς ζωῆς του εἰς ὁδοιπορίας καὶ κόπους, μέχρις οὗ ἐνυμφεύθη τὴν πλουσίαν χήραν Χαδιτζέ — Ὁ Μέγας Κύρος ἐξετέθη εἰς τοὺς κινδύνους, διὰ προσταγῆς τοῦ πάππου του Ἀστυάγου, ἐσώθη ὑπὸ τῶν ποιμένων καὶ ἀνετράφη μυστικῶς καὶ ἀθλίως. — Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας μόλις ἐμβὰς εἰς τὸν δέκατον πέμπτον τῆς ἡλικίας του χρόνον, ἠναγκάσθη νὰ διάγῃ εἰς τοὺς πολέμους ὡς ἀπλοῦς στρατιώτης, καὶ μετὰ μεγάλων κακοπαθειῶν. — Ὁ Πομπήϊος ἐπέρασε τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ζωῆς του ἐν τῷ μέσῳ τῶν πολεμιστῶν, καὶ ἔγινεν ἀρχηγὸς στρατευμάτων εἰς τὸ εἰκοστὸν τρίτον ἔτος τῆς ἡλικίας του. — Ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ κατεδικάσθη ὑπὸ τοῦ Σύλλα εἰς θάνατον, ἐσώθη, ἔπεσεν εἰς τὰς χεῖρας τῶν πειρατῶν, ἀπελύθη, καὶ ἤρχισεν ἐξ ἰδίων του τὸν κατ' αὐτῶν πόλεμον. — Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας ἐστέναζεν ὑπὸ τὸν ζυγὸν καὶ τὰς καταδρομὰς τοῦ Γαλερίου, καὶ ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸν πατρικὸν του οἶκον. — Ὁ Θεοδόσιος, καθὼς καὶ ὁ πατὴρ του, κατετρέχθη ὑπὸ τοῦ Οὐάλεντος, καὶ τέλος ὁ μὲν πατὴρ ἀπεκεφαλίσθη, ὁ δὲ υἱὸς ἐλυτρώθη διὰ τῆς φυγῆς. — Ἡ Ἱστορία τῆς νεότητος τοῦ Καρόλου Μάγνου δὲν εἶναι τοσοῦτον γνωστὴ· ἀλλὰ συμπεραίνομεν ποία πρέπει νὰ ἦτον ἡ νεανικὴ του ἡλικία κατὰ τοὺς βαρβάρους ἐκείνους αἰῶνας. — Πέτρος ὁ Μέγας, ἕαρ τῆς Ῥωσσίας, ἐπέρασε τὴν μικρὰν ἡλικίαν του μὲ μεγάλους κινδύνους, ὀλίγον ἔλειψε νὰ χάσῃ καὶ τὴν ζωὴν του ἐνῶ μόλις ἀκόμη εἶχεν ἀναβῆν εἰς τὸν θρόνον. Καὶ ἡ ἀδελφή του Σοφία συνώμοσε κατ' αὐτοῦ. Πολλάκις κατέφυγεν εἰς μοναστήρια διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὰς καταδρο-

μάς τῶν Στερλίττων. Διὰ τὴν γίνῃ ἀληθῶς Μεγάλης, ἦτον ἀνάγκη νὰ ὑπομείνῃ κατατρεγμούς, συνωμοσίας, κακοπαθείας, καὶ νὰ ῥιψοκινδυνεύσῃ εἰς πολλὰς περιστάσεις τὴν ζωὴν του. — Ἐρρίκος Δ. βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, ἀνετράφη πολλὰ αὐστηρῶς· ἡ τροφή του συνίστατο εἰς κοινὰ φαγητὰ, τὰ ἐνδύματά του ἦσαν κάκιστα· εἰς τὰς ὁδοὺς διέβαινε πάντοτε ἀσκεπής, καὶ συνδιητᾶτο μετὰ τῶν ἐταίρων του εἰς τοὺς βράχους καὶ τὰ ὄρη κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν τότε χρόνων· ἐκινδύνευσε νὰ πνιγῇ· καὶ εἰς τὸ δέκατον ἕκτον ἔτος τῆς ἡλικίας του εὐρέθη εἰς αἱματώδη μάχην. — Τίς ἀγνοεῖ τὴν σκληρὰν ἀνατροφὴν τοῦ Μεγάλου Φρειδερίκου, πόσον περιωρισμένη ἦτον ἡ νεανικὴ του ἡλικία, πόσας ταραχὰς καὶ ἀνησυχίας εἶχεν ἀπὸ τὸν παράξενον πατέρα του, τὸν ὁποῖον συνέλαβε σκοπὸν νὰ φύγῃ εἰς τὴν Ἀγγλίαν, τὸν θάνατον τοῦ Κάττ, κτλ.; — Ἐκ τούτου δὲ δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν ὅτι “ ἡ πεῖρα εἶναι τὸ ἀξιολογώτερον μῆσον δι’ οὗ ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ φθάσῃ εἰς τὴν τελειότητά του, καὶ νὰ ὑπερυψωθῇ ἀπὸ τοὺς ὁμοίους του.”

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΒΑΝΔΥΚΙΟΣ.

Ἄντωνιος ὁ Βανδύκιος ὑπῆρξεν εἰς τῶν περιφημοτέρων ζωγράφων τῆς δεκάτης ἐβδόμης ἑκατονταετηρίδος. Ἐχρημάτισε δὲ μαθητὴς τοῦ διαβοήτου Ρουβενίου καὶ ἐτελειοποιήθη εἰς τὴν Ἰταλίαν. Ὅσοῦτον δὲ πολὺ ἐγυμνάσθη εἰς τὴν τέχνην, ὥστε ἠδύνατο ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ νὰ ζωγραφῇ ὅποιανδῆποτε εἰκόνα, καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἐπαιξε ζωγραφῶν. Πόσον δὲ καὶ οἱ ὁμοτέχνοί του ἐγνώριζον τὴν ἐπιτηδειότητά του, καὶ τὸν ὑπελήπτοντο φαίνεται ἐκ τοῦ ἀκολούθου.

Περιηγούμενός ποτε εἰς τὸ Ἀλερμον, ἠθέλησε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ἀξιολόγον ζωγράφον Φραγκῆσκον Ἀλσιον, ὅστις τὸν ἐγνώριζε μὲν διὰ φήμης, προσωπικῶς

ὄμως δὲν εἶχε τὸν ἰδεῖν. Εἰσελθὼν δὲ πρὸς αὐτὸν ἀγνώριστος καὶ θέλων ν' ἀστείευθῆ, τὸν παρεκάλεσε νὰ τὸν ζωγραφήσῃ· ὁ δὲ Ἄλσιος, εὐαρεστούμενος μᾶλλον εἰς τὴν φαινομένην ἀγροικίαν του, ὑπήκουσε μετὰ χαρᾶς εἰς τὸ ζήτημά του. Λαβὼν δὲ τὴν εἰκόνα ὁ Βανδύκιος, καὶ ἐπαινέσας αὐτὸν διὰ τὴν ἐπιτηδειότητά του, “ Δός με τὴν ἄδειαν, εἶπε, νὰ ζωγραφήσω κ' ἐγὼ σέ.” Ὁ Ἄλσιος γελῶν διὰ τὴν ἀπλότητά του, τὸν ἔδωσε τὴν γραφίδα καὶ τὰ λοιπὰ ἀναγκαῖα διὰ νὰ τὸν ζωγραφήσῃ, ἀλλ' ἀφοῦ μετ' ὀλίγην ὥραν τὸν ἔδειξεν ὁ Βανδύκιος τὴν εἰκόνα του, θαυμάσας οὗτος τὴν μεγάλην αὐτοῦ εὐστοχίαν καὶ τὴν ἀπίστευτον ταχύτητα τῆς χειρὸς του, “ Ἄ! Κύριέ μου, ἐφάναξεν, ἢ ὁ διάβολος εἶσαι, ἢ ὁ Βανδύκιος.

ΩΡΚΩΜΕΝΟΣ ΕΧΘΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΠΟΥ.

— 0 —

Ἄστυνόμος τις ἐν Παρισίοις ἐρωτήσας ποτὲ Πατελοῦν τινὰ πόθεν προήρχετο ὅτι δὲν εἶχε κατοικίαν, ἔλαβε τὴν ἀκόλουθον ἀπόκρισιν. — Κύριε Ἄστυνόμε, Ὡς βεβαιόνω ὅτι ἐγὼ δὲν πταίω διόλου κατὰ τοῦτο. Εἰς ὅλους τοὺς Παρισίους δὲν εὐρίσκεται ξενοδόχος εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ὑπῆγα, καὶ ὅλοι μ' ἀποδιώκουν μετὰ τὴν πρώτην νύκτα. Διὰ τοῦτο νομίζω ὅτι εἶναι βέβαια δικαιότερον νὰ ἐγκαλέσω ἐγὼ τοὺς κυρίους τούτους. — Ἄστυν. Καὶ διατί σὲ ἀποδιώκουν; — Πατελ. Διατί; Αὐτὴ εἶναι καὶ ἡ ἰδική μου ἐρώτησις, δὲν μὲ τὸ εἶπαν ἀκόμη, καὶ ἡ μικρὰ γνῶσίς μου δὲν μὲ ἀφίνει νὰ τὸ ἐννοήσω, ἢ ὑποψία μόνον εἶναι ὅτι ἀπ' ἐμέ δὲν λαμβάνουν πληρωμὴν — Ἄστυν. Δὲν ἔχεις λοιπὸν χρήματα; — Πατελ. Εἶναι ἀληθέστατον ὅτι δὲν ἔχω. — Ἄστυν. Καὶ διατί δὲν ἐργάζεσαι; — Πατελ. Νὰ ἐργάζωμαι; ἐγὼ νὰ ἐργάζωμαι; αὐτὸ μ' εἶναι ἀπολύτως ἀντιπαθητικὸν, καὶ δὲν ἀνήκει εἰς τὸν χαρακτῆρά μου. Ἄν μ' ἐπροσφέρετε μάλιστα τόσον χρυ-

σίον και ἀργύριον ὅσον εἶναι τὸ βᾶρος τοῦ σώματός μου, μὲ μόνην τὴν διαταγὴν νὰ σηκώσω σκευὸς τι, ἤθελα σᾶς ἀποκριθῆν, “Εὐχαριστῶ σας, Κύριε, κάλλιον τίποτε παρὰ τόσος κόπος.”— Ἀστυν. Πῶς τρέφεις;— Πατελ. Δι’ αὐτὸ δὲν εἶναι δυσκολία· περιφέρομαι τακτικῶς κάθε πρωτὶ ὅλα τὰ καπηλεῖα ὅπου μὲ γνωρίζουν καθὼς τὸν λύκον, καὶ μὲ δίδουν ὅλα τὰ περισσεύματα τῆς προηγουμένης ἡμέρας. Ὅταν κάμνη καλὸν καιρὸν, τὰ τρώγω περιδιαβάζων ὑπὸ τινὰ στέγην ἣτις εἰς κάθε τόπον εὐρίσκεται. Οὕτω ζῶ ἐλεύθερος, εὐχαριστημένος, ἀνεξόρτητος, καὶ χωρὶς κόπους.— Ἀστυν. Ὡς φαίνεται λοιπὸν δὲν εἶχες ποτὲ τὰ μέσα τοῦ ζῆν.— Πατελ. Εἶχα ἀρκετὰ μάλιστα — Ἀστυν. Καὶ τί τὰ ἔκαμες; — Τί τὰ ἔκαμα; Παράδοξος ἐρώτησις! Μ’ ἐχρησίμευσαν διὰ νὰ ζήσω.— Ἀστυν. Ἦγουν διεσκόρπισες τὰ ὑπάρχοντά σου;— Πατελ. Ὅλα ἀριθμητικῶς, καὶ οὕτως ἔπρεπε νὰ κάμω. Ὁ ἀποθανὼν πατήρ μου μ’ ἄφησε τέσσαρας χιλιάδας φράγκα. Τί ἠδυνάμην νὰ τὰ κάμω; ἔσκέφθην λοιπὸν κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον. Τοκίζων τέσσαρας χιλιάδας φράγκα πρὸς πέντε τοῖς ἑκατὸν, ἤθελα ἔχει χρονικὸν εἰσόδημα διακόσια φράγκα. Πλὴν σᾶς παρακαλῶ, διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, πᾶς νὰ ζήσῃ τις εἰς Παρισίους μὲ διακόσια φράγκα τὸν χρόνον; Ἄς διαιρέσωμεν, εἶπα, τὰς τέσσαρας χιλιάδας φράγκα εἰς δέκα μῆνας, θέλουν εἰσθαι τετρακόσια φράγκα τὸν μῆνα· μ’ αὐτὰ ζῆ τις καλά. Ἐντὸς λοιπὸν δέκα μηνῶν διῆγον ζῶν ὡς τραπεζίτης, μ’ ἑορτὰς καὶ εὐθυμίας παντὸς εἴδους, καὶ τέλος ἔμεινα καὶ εἰς χρεῖος, τὸ ὁποῖον ὁμως εἶμαι ἔτοιμος νὰ ἐξοφλήσω μὲ πίστιν, εὐθὺς ἀφοῦ λάβω ἄλλην τινὰ κληρονομίαν, τὴν ὁποίαν καὶ προσμένω ἀπὸ τινὰ θεῖόν μου, ἂν ὁμως αὕτη εἶναι μεγαλητέρα ἀπὸ τὴν τοῦ πατρός μου· ἄλλως δὲ, δὲν μὲ κακοφαίνεται τίποτε, καὶ ἂν εὐρισκα ἓνα μόνον ὅστις ἐκ γενναιότητος νὰ μὲ δώσῃ ἐν μέρος διὰ τὴν νύκτα, ἤθελα νομίζεσθαι ὁ εὐτυχέστερος εἰς ταύτην τὴν γῆν.

ΤΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ ΤΗΣ ΜΙΤΥΛΗΝΗΣ.

Κατὰ τοὺς λαμπροὺς τῆς Ἑλληνικῆς δόξης χρόνους, καὶ ἡ Μιτυλήνη διεφημίσθη οὐκ ὀλίγον διὰ τὸν εἰς τὰ καλὰ ζῆλον καὶ τὴν φιλομάθειάν της, καὶ τὰ ὀνόματα τῶν Πιπτακῶν, τῶν Ἀλκαίων, τῶν Σαπφῶν, τῶν Ἐπιχάρμων, τῶν Θεοφράστων καὶ τοσοῦτων ἄλλων περιφήμων κατὰ τὴν σοφίαν ἀνδρῶν, ἀποδεικνύουσι τρανώτατα ὅτι καὶ αὕτη ὑπῆρξε μία τῶν ἐπισημοτέρων πόλεων τῆς Ἑλλάδος, ὅσαι ἐξόχως ἐκαλλιέργησαν τὰς Μούσας. — Ἑλληνικὸν καὶ πάτριον εἰς τὴν παιδείαν αἰσθημα ἀναγεννᾶται καὶ πάλιν εἰς τὴν Μιτυλήνην σήμερον! Τὸ νεόδμητον αὐτῆς Γυμνάσιον (τὸ ὁποῖον μέλλει νὰ στίψῃ τὰς κεφαλὰς τῶν Λεσβίων) φέρει ἤδη εἰς τὴν νῆσον ταύτην ἐποχὴν νέαν, καὶ ἀξία ἐν μέρει νὰ συγκαταριθμηθῇ μὲ τὰς παλαιὰς αὐτῆς ἐποχάς. Ἀργὰ μὲν, πλὴν τέλος ἤρχισε καὶ ἡ Λέσβος νὰ ἐπισύρῃ πλείον τὰ βλέμματα τῶν γειτονικῶν της μερῶν, καὶ καθεὶς προσδοκᾷ ἤδη μέγα καὶ γιγαντιαῖον ἀπὸ αὐτῆν, βασιζόμενος πρὸ πάντων εἰς τὸν γνωστὸν ζῆλον τὸν ὁπιῖον ὁ Σεβάσμιος Ἀρχιεπίσκοπος Μιτυλήνης κύριος Μελέτιος δεικνύει, ἀναλαβὼν ὑπὸ τὴν ἄμεσον αὐτοῦ προστασίαν τὴν Δημοσίαν ἐκπαίδευσιν. Δραττόμενοί δὲ καὶ ἡμεῖς τῆς εὐκαιρίας ταύτης, δὲν λείπομεν κατὰ χρέος, προσφέροντες τὸν ἀνήκοντα ἔπαινον εἰς τοὺς φιλοκάλους Μιτυληναίους, νὰ παροτρύνωμεν αὐτοὺς νὰ ταχύνωσιν ἐτι μᾶλλον τὴν ἀφίξιν τοῦ προσδοκωμένου Σχολάρχου των, ὅστις μετὰ τῶν λοιπῶν φιλογενῶν συνδιδασκάλων του θέλει δόσει τὸν ἀπαιτούμενον διοργανισμόν, οὐ μόνον εἰς τὸ Γυμνάσιον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ἀλληλοδιδασκτικὰ τῶν ἀρρένων καὶ τῶν θηλέων. Πρὸ πάντων ὁμοῦ πατρῆεπομεν τοὺς φίλους τῶν καλῶν Μιτυληναίους νὰ εἰσάξωσι συστηματικῶς τὴν παράδοσιν τῶν Ἐπιστημῶν εἰς τὸ Γυμνάσιόν των, καὶ νὰ ρίψωσιν ἰδιαιτέραν τινὰ φρονίδα καὶ ἐπιμέλειαν εἰς αὐτάς. Εἶναι πασιδῆλον, ὅτι ἡ ἰδιότης τῆς τελειοποιήσεώς μας, οὐχὶ μόνον μᾶς εἰ-

ναι φυσική, ἀλλὰ μᾶς ἐπιβάλλεται καὶ ὡς ἱερὸν καθήκον,
 καὶ ἄλλως δὲν δυνάμεθα βίβαια νὰ ἐκπληρώσωμεν τὸν
 σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον ἐτέθημεν εἰς τὴν γῆν, εἰμὴ καταγι-
 νόμενοι νὰ καλλιεργῶμεν τὸ Λογικὸν μας καὶ νὰ τελει-
 ποιῶμεν αὐτὸ, ὅσον αἱ περιστάσεις μᾶς συγχωροῦσιν.
 Ἡ δὲ τελειοποίησις αὐτῆ εἶναι ἀναμφίβολον ἤδη ὅτι κυ-
 ρίως εἰς τὰς Ἐπιστήμας συνίσταται, καθ' ὅτι αὐταὶ
 δίδουσι τὸ φῶς εἰς τὴν ἔρευναν τῶν μυστηρίων τῆς φύ-
 σεως, καὶ εἶναι ἐν γένει ὁ ἐλατῆρ ὄλων τῶν ἀνθρωπίνων
 πράξεων. Ἡ ἔλλειψις τῶν ἐπιστημῶν ἀπ' ὁποιανδήποτε
 πόλιν τὴν σήμερον, εἶναι ἐναργὲς δεῖγμα ὅτι αὐτὴ κεῖται
 ἀκόμῃ εἰς τὴν λήθαργον τῆς ἀπαιδευσίας, καὶ ἀθλιότη-
 τος, καὶ μὲ ζωηρὸν πόνον τῆς ψυχῆς μας βλέπομεν τὴν
 εἰς τὰ μέρη μας ἐπιπολάζουσαν γενικὴν ἀδιαφορίαν ὡς
 πρὸς τὸ θεόδοτον τοῦτο χρῆμα. Καὶ μεταξὺ τίνων; με-
 ταξὺ ἐκείνων οἵτινες τὸ πάλαι προήγαγον αὐτὰς εἰς τὸν
 ὑψιστον βαθμὸν των, οἵτινες ὑπῆρξαν οἱ Διδάσκαλοι τῶν
 ἐπερχομένων γενεῶν, καὶ εἰς τὰς βάσεις τῶν ὁποίων
 καὶ τὰ νῦν σορὰ ἔθνη τῆς Εὐρώπης, χρεωστοῦσι τὴν πρό-
 σδόν των. — Φίλοι Λέσβιοι! ἀνεὐλικρινῶς ἐπιθυμῆτε νὰ
 λαμπρυνθῆ πάλιν ἡ πατρίς σας, ἄλλο καλῆτερον μέσον
 δὲν ἔχετε εἰμὴ τὴν εἰσαξίν των Ἐπιστημῶν εἰς αὐτήν.
 Ὅλα εἶναι εὐκόλα εἰς σᾶς ἤδη, καὶ οἱ πόροι καὶ οἱ τρό-
 ποι καὶ αἱ μέθοδοι, καὶ δὲν χρειάζεται πλέον ἄλλο
 εἰμὴ βούλησις καὶ ἐπιμονή. Ὁ καιρὸς σᾶς εἶναι ἀρ-
 μόδιος διὰ νὰ δοξασθῆτε καὶ πάλιν, καὶ ἡ Μιτυλήνη σας
 νὰ γεννήσῃ ἄνδρας ἀξίους νὰ λάμψωσι διὰ τῆς σοφίας
 των ὡς φωστῆρες εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Ἡ φωνὴ τῆς
 κοινῆς μας μητρὸς σᾶς προσκαλεῖ νὰ σπεύσητε ἤδη
 εἰς τὸν φωτισμὸν της, καὶ, ἀγωνιζόμενοι καὶ ὑμεῖς με-
 τὰ τῶν πλησιοχώρων σας Σμυρναίων, Κυδωνιατῶν καὶ
 Χίων, νὰ συνεισφέρετε εἰς τὴν ἀναγέννησιν τοῦ ἔθνους,
 καὶ νὰ καταστήσητε τὴν πατρίδα σας ἀξίαν ν' ἀμιλ-
 λᾶται μὲ πολλὰ καὶ αὐτῆς τῆς Εὐρώπης μέρη.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΗΘΙΚΑΙ, συνταχθεῖσαι παρὰ Σ π. Σαμαρτίδου τοῦ Ἰατροῦ. Τὰ ἀντικείμενα τοῦ βιβλίου τούτου δικαιολογοῦσι τὸ ὅποιον φέρεται ὄνομα, καὶ ὁ Συγγραφεὺς αὐτοῦ καταστένεται ἐτι μᾶλλον ἀξιέπαινος, διότι ἐδαπάνησε καὶ καιρὸν καὶ χρήματα εἰς τοιοῦτου πονήματος ἔκδοσιν. Μ' ὄλον ὅτι ἡ ἐποχή μας εἶναι βέβαια λαμπροτέρα τῶν πρὸ αὐτῆς, μετὰ ἄκραν τῆς ψυχῆς μας θλίψιν ὅμως βλέπομεν ὅτι κἀνεὸς ἄλλου εἶδους βιβλία δὲν τυπώνονται σπανιώτερον, καὶ δὲν ἀναγινώσκονται μετὰ πλειοτέραν δυσπαρέσκευαν, (disgusto) παρ' ὅσα κυρίως στρέφονται εἰς τὴν μόρφωσιν τῶν ἡθῶν μας· καὶ τὸ κακὸν κορυφῶται ἐπι μᾶλλον ὅταν παρατηρῶμεν ὅτι (μετὰ τῆς κατηχήσεως) ἑλλείπει καὶ ἡ παράδοσις τακτικοῦ μαθήματος τῆς Ἠθικῆς εἰς τὰ πλειότερα Σχολεῖά μας, ὡς νὰ ἦτο μικροῦ λόγου ἀξία ἢ Ἠθικὴ μας ἐκπαίδευσις. Ἐν τοσοῦτῳ ἡμεῖς ἐκπληροῦντες τὸ χρέος μας, συνιστῶμεν εἰς τὸ Δημόσιον τὸ καλὸν τοῦτο Σύγγραμμα, (ἡ ἀνάγνωσις τοῦ ὁποίου θέλει εἰσδαῖ χρησιμωτάτη εἰς τοὺς νέους μας), εὐχόμενοι συγχρόνως εἰς τὸν ἀξιότιμον Συγγραφέα αὐτοῦ καὶ ἄλλων τοιούτων πονημάτων τὴν ἔκδοσιν.

Ὁ ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ, Ποίημα μεταφρασθὲν ὑπὸ Ἰ. Ἰ. Σκυλίτση καὶ ἐκδοθὲν μετὰ τοῦ Γαλλικοῦ κειμένου.— Ἄν ἡ Ἑλλὰς καυχᾶται διὰ τοὺς Σούτσους, τοὺς Ραγκαβίδας καὶ ἄλλους ἐνδόξους νεωτέρους τῆς Ποιητῆς, καὶ ἡ Σμύρνη μας (ὁμολογοῦμεν εὐχαρίστως) μέλλει νὰ καυχῆθῃ διὰ τὸν ἰδικόν της. Προικισμένος ὁ φιλόπονος οὗτος νέος μετὰ τῆς φύσεως τὰ δῶρα, ἔδειξε μὲν κατὰ διαφόρους περιστάσεις ἀρκετὰ τεκμήρια τῆς εὐφυΐας του, ἀλλὰ πρὸ πάντων εἰς τὸν θάνατον τοῦ Σωκράτους ἀνεράνη ἀξίος Μεταφραστῆς τοῦ συγχρόνου μας Ποιητοῦ Λαμαρτίνου. Διὸ προμαντεύοντες εἰς αὐτὸν τὰς δάφνας τοῦ Ἑλικῶνος, εὐχόμεθα νὰ ἴδωμεν πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὰ αὐτοσχέδια αὐτοῦ Ποήματα.— Ὅ, τι ὅμως εἰλικρινῶς ζητοῦμεν ἀπὸ αὐτὸν

εἶναι νὰ δοθῇ πλεον ὀλικῶς εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ποιητικῶν του δυνάμεων, καὶ, ἀποκλειστικῶς, ν' ἀφοσιωθῆίς τὴν καλλιέργειαν τῆς ὑψηλῆς ταύτης τέχνης. Ὅσον ἡ φύσις ἐστάθη μεγαλόδωρος ὡς πρὸς τὸ εἶδος τοῦτο εἰς τοὺς προγόνους μας, ἄλλο τισὸν εἰς ἡμᾶς ὑπάρχει πολλὰ φειδωλῆ, καὶ ὁ ἀξιοζήλευτος ἐκεῖνος θνητὸς ὅστις εὐτύχησε νὰ προικισθῇ μὲ τὰ δῶρα αὐτῆς, δὲν ἀρκεῖ τὴν σήμερον, διὰ νὰ κατασταθῇ ἀναλόγως τοῦ προορισμοῦ του ΜΕΓΑΣ ΠΟΙΗΤΗΣ, καὶ νὰ λάβῃ κλασικὴν φήμην, ν' ἀφειδῇ μόνον εἰς τὴν γόνιμον φαντασίαν του, ἀλλ' ἀνάγκη νὰ λάβῃ βασιμωτέραν καὶ συστηματικωτέραν παιδείαν, καὶ νὰ προσδιορίσῃ ὡς χειραγωγὸν τῆς φαντασίας του, τὴν βαθυτάτην γνῶσιν τῆς γλώσσης τοῦ Ὁμήρου, καὶ τῶν ἄλλων ἐνδόξων ποιητῶν τῆς ἀρχαιότητος.

Ο ΕΡΝΕΣΤΗΣ ἤτοι ἡ διαστροφή τοῦ αἰῶνος Γουστάβου Δρουϊνῶ μεταφρασθεῖσα ὑπὸ Ν. Ι. Σαλτέλη. Ἡ μυθιστορία αὕτη εἶναι ἀστεία καὶ θελκτικὴ, καὶ ὁ Συγγραφεὺς αὐτῆς ἐπέτυχεν ἱκανῶς τοῦ σκοποῦ του. Ἐκφραστικώτερον βέβαια δὲν ἴδ'νατό τις νὰ παραστήσῃ τὴν διαστροφήν τοῦ αἰῶνός μας. Αἱ παγίδες τὰς ὀποίας ἡ Κακία στήνει κατὰ τῆς ἀρετῆς περιγράφονται εἰς αὐτὴν ἀξιολογώτατα! Χρηστοθήτης καὶ εὐανάγωγος ἀναγνώστης ἤθελε δικαίως μεμφθῆν ὅτι τὸ νὰ παρουσιάσῃ τις εἰς τοὺς νέους τοιαύτας σκηνὰς τείνει μᾶλλον νὰ τοὺς προσκαλῆ εἰς μίμησιν τῆς περισταμένης κακοφθείας παρά τῆς ἐπαινουμένης ἀρετῆς· ἀλλ' ἂν ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους παρατηρήσῃ ὅτι ἡ κακία εἰς τοσοῦτον βαθμὸν ἀνήχη, ὥστε Πλίνσιοι μόνον εἶναι οἱ τὴν σήμερον εὐδοκιμοῦντες ἐν πᾶσιν, ἤθελε δικαιώσῃ βέβαια τὸν σκοπὸν τοῦ σοφοῦ Δρουϊνῶ. Ὡς δὲ πρὸς τὸν Μεταφραστὴν τῆς μυθιστορίας ταύτης, μ' ὄλον ὅτι ὁ κύριος Σαλτέλης ἐγένεν ἀρετὰ γνωστὸς εἰς τὸν φιλολογικὸν μας κόσμον διὰ τὰς βαθείας αὐτοῦ γνώσεις καὶ τὴν ἱκανότητά του, ὀφείλομεν ὅμως εἰς αὐτὸν ἰδιαιτέραν χάριν ὅτι μᾶς ἐνέδυσσε μὲ Ἑλληνικὴν στολὴν τὸ νέον τοῦτο Πόνημα, καὶ τὸν προτρέπομεν νὰ μὴν ἀπαυδᾷ εἰς τοὺς ἐπαινετοὺς του ἀγῶνας.